ТРАВЕНЬ

1979

Київ

ПЕРЕЦЬ

Виходить з січня 1927 р.

№ 9 (1051)

Ціна номера 20 коп.

ISSN 0132-4462

Мал. В. ГОНЧАРОВА

Коли пишеться про перевиконання

І коли пишеться пояснення про недовиконання.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

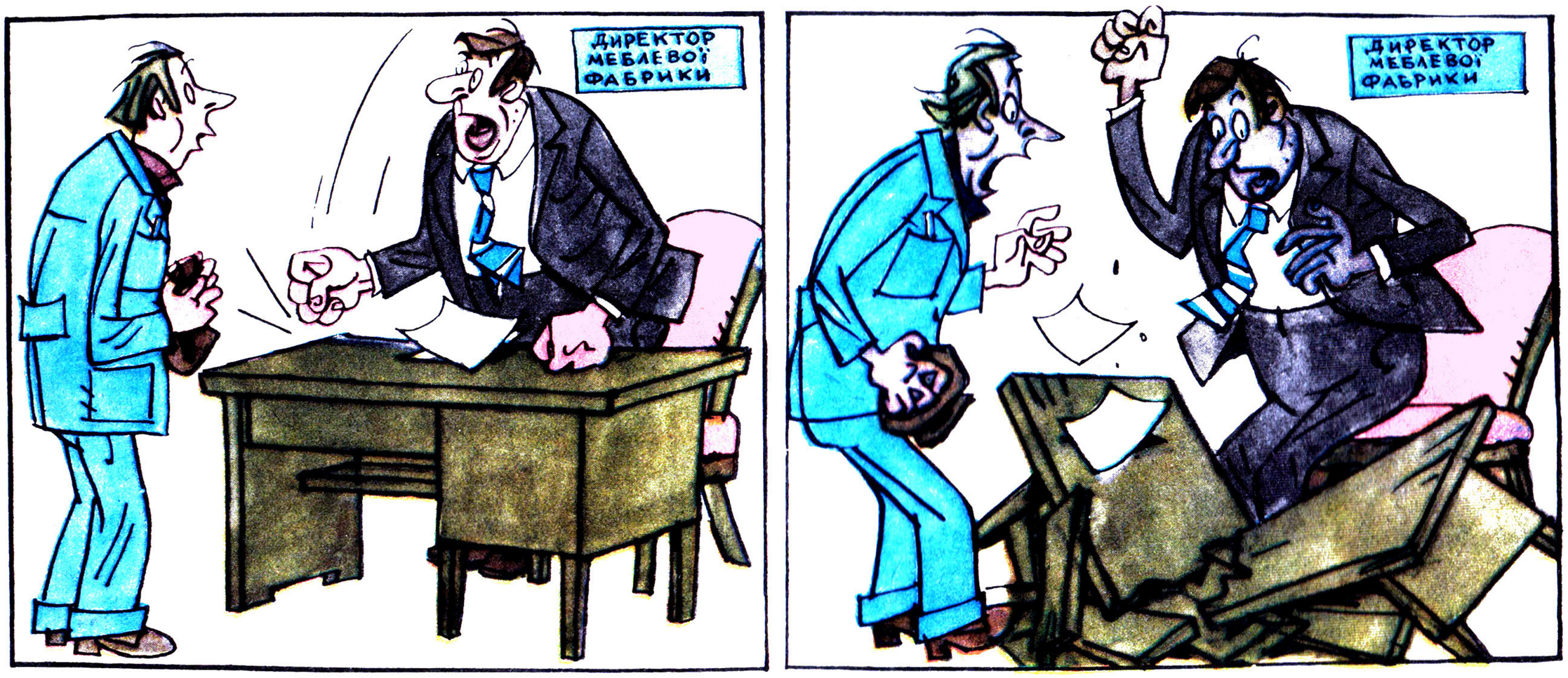

— Ти зрозумів мене, Семене Петровичу, — план, план...

...і висока якість!

ТРАНЗИТНІ КРОЛІ

perec-ua. perec-ua.

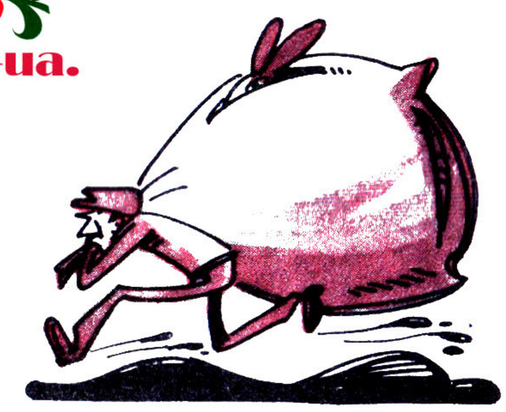

Скажу прямо: над кролями, які дають не тільки хутро, а й дієтичне м'ясо, часто-густо знущаються. Особливо у період їх масової заготівлі.

У цей період на приймальному пункті Білоцерківського м'ясокомбінату люди днюють у довжелезній черзі до приймальника. З кролями в мішках та кошиках. А подеколи й ночують. Тобто приїжджають увечері й одразу ж займають чергу на наступний день. Щоб потрапити в число тих, у кого приймуть. Бо приймають обмежену кількість. І коли черга занадто велика, приймальник оголошує, що прийме у стількох-то, скажімо, у вісімдесяти чоловік.

До цього слід додати: везуть люди в Білу Церкву кролів у переповнених пасажирами автобусах і на попутних машинах. Нерідко везуть транзитом — пересідаючи з одного виду транспорту на інший.

Становище ускладнюється тим, що в п'ятницю на пункті так званий тарний день (нібито ремонтують тару), а субота й неділя — вихідні.

Заступник директора м'ясокомбінату Я. І. Мазурик обгрунтовує кричущі безпорядки на приймальному пункті тим, що, мовляв, ніяк не вдається укомплектувати його штат постійними працівниками. Що за два роки тут змінилося сім завідуючих...

Так само тягнуть люди кролів на приймальні пункти і в Ставищенському та Васильківському районах. Зблизька і здалеку — за сорок або п'ятдесят кілометрів. До Ставищенського пункту, правда, не завжди дотягують через бездоріжжя: до нього, як задощить, ні проїхати, ні пройти. Тож буває: поткнеться сюди в негоду котрийсь кролівник, загрузне по коліна в багнюці, сяк-так вибрьохається з неї і рушає в зворотному напрямку.

Крільчатник на цьому пункті ледь-ледь тримається на підпірках. Кролі у ньому кусаються... В прямому розумінні. Через те, що тримають їх не в клітках, як належить, а в загонах — по кілька десятків у кожному. Кусають одні одних так, що не тільки пух летить, а й шкіра тріщить. І коли ото перекусаються, їх, знесилених, відправляють на промислову переробку...

Як бачимо, над кролями збиткуються не ті, хто їх вирощує, а ті, хто приймає.

Перебуваючи в Білоцерківському, Ставищенському, Васильківському районах Київської області, я цікавився: куди здають кролів колгоспи та радгоспи? З'ясувалося, нікуди. Нема чого здавати. Були кілька років тому кролеферми. Майже у кожному господарстві. Але зникли. Жодної не лишилося.

Виникає запитання: чи не зникнуть поступово кролі і в особистих господарствах? Можуть зникнути. Якщо й надалі не буде ладу на приймальних пунктах. На ці сумні роздуми навів мене лист до редакції депутата Іванківської сільської Ради (Білоцерківський район) Олександра Петровича Семененка, який возив здавати кролів за тридцять кілометрів до тієї ж Білої Церкви і привіз назад. Він пише: «...У майбутньому кролів тримати не буду й іншим це рекомендуватиму. Бо їх легше виростити, аніж реалізувати».

А ось іще один лист. Директивний. Його заступник міністра м'ясної і молочної промисловості УРСР Борис Олександрович Ковров надіслав у минулому році підпорядкованим міністерству виробничим об'єднанням: «Настав сезон масового надходження кролів у державні закупівлі... Висока заготівельна організованість дозволить забезпечити їх швидке приймання і переробку, випуск м'ясопродукції і хутряної сировини високої якості. Це позитивно позначиться на роботі підприємств м'ясної промисловості, виконанні планових завдань і дасть змогу збільшити ресурси дієтичного м'яса, яке користується великим попитом у населення... Всім об'єднанням м'ясної промисловості необхідно ширше впроваджувати бригадну організацію закупівлі кролів, добитися такого становища, щоб уже в цей сезон повсюдно приймати їх на місці...».

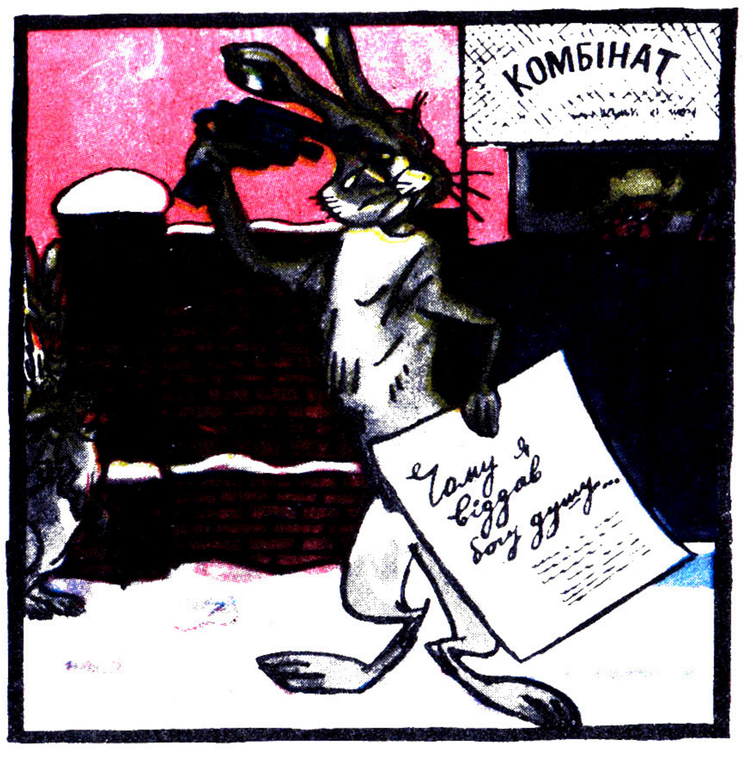

Усі виробничі об'єднання мали, отже, так організувати справу, щоб не кролівники-любителі їздили на заготівельні пункти, а, навпаки, заготівельники їздили у села. На вантажних автомашинах і з вагами. І там приймали кролів.

Чудова директива! Біда тільки, що вона не знайшла практичного втілення в життя. На Київщині заготівельники майже не їздять на села. Те ж саме можна сказати й про інші області. Це видно з того, що деякі об'єднання м'ясної промисловості — наприклад, Закарпатське — торік закупили кролів утричі менше, ніж було заплановано. У цілому ж по республіці планове завдання по їх закупівлі виконується на 50—60 процентів.

Між іншим, «кроляча» тема, як-то кажуть, із бородою. Про недоліки в організації заготівлі кролів, які дають не лише хутро, а й дієтичне м'ясо, Перець уже писав. У четвертому номері за 1973 рік. Фейлетон називається «Чому я віддав богу душу...». Це він, кріль, богові душу віддав! Покінчив життя самогубством. Бо не витримав тортур на шляху до приймальників... Наведені вище факти свідчать: за шість років, які минули відтоді, становище аніскільки не змінилося.

А ми, шановні читачі, дивуємося, чому дефіцитною стала кроляча шапка. Чому в торговельній мережі і вдень зі свічкою не знаходимо кролятини, яка, до речі, містить мінімальну кількість холестерину. а, отже, оберігає людину від атеросклерозу. Чому в закладах громадського харчування давно не пахне печенею, котлетами, біфштексами і шніцелями з того ж м'яса. Не кажу вже про кроля, нашпигованого салом і часником.

А могло ж бути інакше... Точніше — а повинно ж бути інакше!

М. ПАЛЬЧИК.

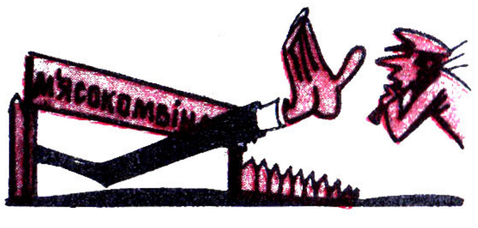

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАНИНИ

ПАРКАН І АВТОРИТЕТ

Суть не в тому, що в місті Чернівцях виникла суперечка «за межу». Суть зовсім в іншому.

Хоча «межа», тут грає першу скрипку. Все через неї, кляту. І писанина через неї, і тяганина через неї, і, нарешті, цей фейлетон через неї.

Не було б «межі», не було б фейлетону. Власне кажучи, слово «межа» можна писати і без лапок, вона не фігуральна, а натуральна.

Отже, так.

Є в місті Чернівцях вулиця Вашковецька. Забудована ця вулиця лише з одного боку, а протилежний бік мешканці засадили вишнями. Цвіли вишні і плодоносили. Тут тобі естетика, тут тобі і матеріальна користь. Власне, до класичного чеховського сюжету «Вишневий сад» справа не дійшла — вишень ніхто не вирубав. Вишні наче б зосталися цілі, але тепер вони ростуть, цвітуть і плодоносять зовсім в іншій якості, недосяжній для мешканців вулиці Вашковецької, фактичних господарів вишень.

Нині (і так уже третій рік) вишні перебувають по той бік паркана...

Можна було б сказати, що суть у паркані, що виник на вулиці Вашковецькій.

Але коли придивитися ближче, то не в паркані суть. Суть захована глибше.

Хоча територіально — і в паркані суть. Бо завдяки парканові вулиця стала на два з половиною метра вужчою. Все той клятий паркан наробив.

А хто ж його спорудив?

А спорудили його працівники автопідприємства 25061 з представниками деяких інших організацій.

Їм, автопідприємству та іншим організаціям, на протилежному боці вулиці Вашковецької було нарізано землю під колективні сади. Тут-то й розперезалися новоявлені садоводи, тут-то й заходилися межі своїх майбутніх садів розсувати!

Не чекаючи, поки там що вродить у власних садах, вони узурпували вже сущі вишні, посаджені мешканцями вулиці Вашковецької, та так, що вишні опинилися одразу по той бік паркану. Само собою, законним хазяям вишень це не дуже сподобалось. І не тільки це. Бог з ними, вишнями. Та ж вулиця одразу стала вужчою на два з половиною метра!

Це самоуправство, на якому мали б акцентувати свою увагу не лише мешканці вулиці Вашковецької, а й відповідальні товариші.

Звужена вулиця зосталася поза увагою відповідальних товаришів, хоча про таке самовільне землевпорядкування стало відомо і головному архітекторові міста, і Ленінській райраді, і міськраді, а трохи згодом і облраді.

Мешканці вулиці (тепер завуженої!) Вашковецької стали активними дописувачами в різні інстанції. За два роки їхніх автографів зібралося доволі і в райраді, і в міськраді, і в облраді, і в обласній газеті «Радянська Буковина», і, нарешті, в редакції «Перця».

— Посуньте «межу» на належне місце! — законно вимагають мешканці вулиці Вашковецької.

Хто повинен це робити? Звичайно ж, міськрада, коли у райради сили й снаги не вистачає.

І міськрада виносить рішення: паркану відступити на належні два з половиною метра. Правильно? На папері правильно, а по суті... По суті? Бачили, як на футбольному полі суддя відсуває «стінку» футболістів на належні дев'ять метрів? Він махає рукою — «Відійдіть!» — а вони тупцюють на місці. Так і тут. З тою хіба, різницею, що на футбольному полі суддя таки домагається свого. А Чернівецька міськрада домогтися того, щоб її рішення виконувались, чомусь ніяк не може.

Г. ЛОЗУН.

Телеграфне агентство ПЕРЦЯ

ОСТАННІЙ РЕКОРД

КІРОВОГРАД. (Кор. ТАП). Новий рекорд встановив житель міста Олександр Трохимович К. На те, щоб сплатити в ощадкасі за електроенергію, квартиру та інші комунальні послуги, він вистояв у черзі всього-навсього одну годину шістнадцять хвилин і двадцять три секунди. Для кіровоградців це просто-таки нечувана швидкість.

Поділитися секретом своєї майстерності громадянин К. скромно відмовився, але заявив кореспондентові ТАП:

— Очевидно, це мій останній рекорд. При тій обмеженій кількості ощадкас, які приймають оплату за комунальні послуги у нашому місті, та при нинішніх порядках у них, добитися більшого просто-таки неможливо.

КОМПАНІЙСЬКІ ЛЮДИ

ЖИТОМИРСЬКА область. (Від власкора ТАП). Надзвичайно компанійські люди працюють на Новоград-Волинському ремонтному заводі. Вони дуже полюбляють заводити знайомства і підтримувати з новими товаришами тісні контакти. Прикладом, їм так сподобалися представники колгоспу імені Чапаєва Корюківського району на Чернігівщині, що вони зробили все, аби частіше з ними зустрічатися. Для цього кілька місяців тримали в ремонті двигун трактора Т-150К, а коли випустили його з заводу, то виявилося, що він усе одно не діє. Довелося колгоспникам ще, а потім і ще раз їхати з тим двигуном у Новоград-Волинський — на радість заводчанам. Бо служба службою, а дружба усе ж таки для них — на першому плані.

НЕПІДКУПНІ ДРУЗІ

Східна легенда

Безліч років тому, в давнину далеку,
У одній країні, по дорозі в Мекку
Занедужав раптом сам халіф-владика,
Бо біда у нього трапилась велика.
Крає його серце невимовна туга
Через те, що втратив віру в свого друга.
Порішивши друга за підступну зраду,
Мудреця він кличе серцю дать розраду.
— Скажи, мудрий старче, чи ж є десь в окрузі
Справжні, щиросердні, непідкупні друзі?
Той вклонився низько і відповідає:
— Кожен собі друга на свій смак шукає.
І для тебе друзі знайдуться хороші,
Щирі, непідкупні... Аби твої гроші!

Ярослав КОРОЛЕВИЧ.

Мал. М. АБРАМОВА

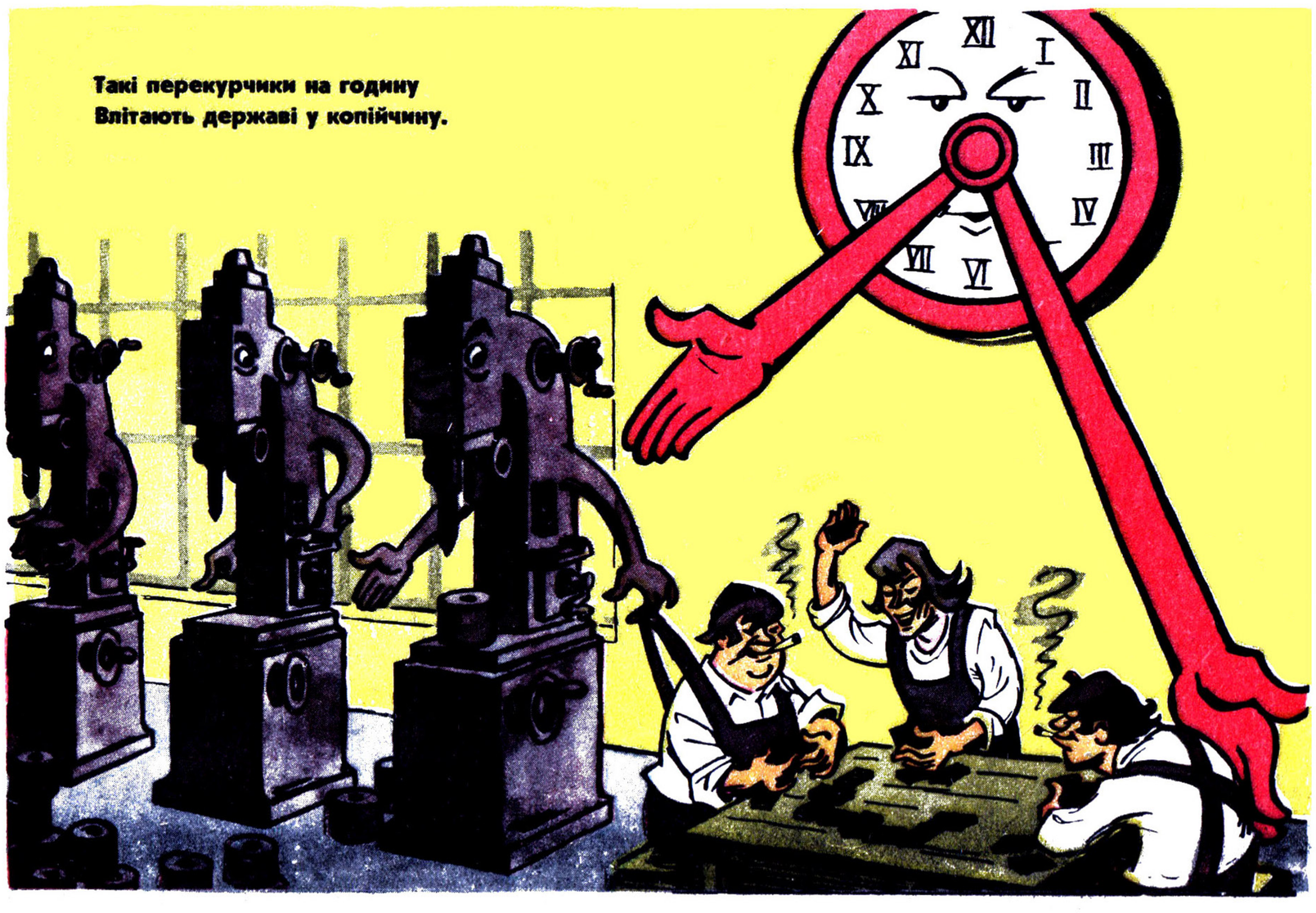

З олівцем по Верховині

Одразу скажемо: якщо ви не були у Верховині, то Прикарпаття не знаєте. Ви не знаєте тієї чудової перлини, що знаходиться на березі шумливого Черемоша, біля підніжжя вічнозеленої Чорногори. Верховина міститься, якщо вірити енциклопедичним довідникам, на висоті 620 метрів над рівнем моря. Якщо ж вірити верховинцям, то вони живуть нижче своїх гір на тих самих 620 метрів...

Коли ви їдете до Верховини, то вам спочатку й справді здається, що ви піднімаєтеся в небо. Але коли пересікаєте Буковецький перевал, то здається, ви опускаєтесь уже з неба на землю, до Криворівні. А звідси до Верховини рукою подати.

Верховина — це колишнє село Жаб'є. Тепер — районний центр Верховинського району. Райцентр невеличкий. Складається, по суті, з однієї, але довгої, вулиці. Де кінчається перша частина і де починається друга — верховинці не знають. Якщо вас цікавить, приміром, будинок номер сім чи вісім, то місцеві жителі запитають, що вам потрібно: суд, прокуратуру, дитячий садок, бібліотеку чи когось із жителів. Так швидше буде. Є, кажуть, у Верховині ще кілька вулиць: Кобилянської, Черемшини. Можливо, і є. Можливо, ми навіть по них ходили, але що то саме ті вулиці — не знали. Бо табличок з їхніми назвами, як і номерів будинків (тут здебільшого будинки великі, гарні, чепурні) не бачили. Ви запитаєте: а як же орієнтуються приїжджі, листоноші, лікарі швидкої допомоги? Так само: «Скажіть, а кого вам треба?»

Верховинці люди гостинні. Якщо ви заблукали чи не знайшли місця в готелі, сміливо можете постукати в будь-який дім. Вас приймуть, вас нагодують, вас залишать на ночівлю. Ви завітали — ви гість. Такий закон гір. Така традиція.

Колишнього Жаб'єго уже давно нема. Є нове селище — з чудовою площею, готелем, рестораном, будинком зв'язку, торговельним комплексом, книгарнею, «Дитячим світом», «Культтоварами». Усе це споруджено за останні 3—4 роки.

Тепер будуються: поліклініка, їдальня, житлові й адміністративні будинки, Палац культури (це вже на території лісокомбінату), ще одна їдальня і, звичайно, турбаза. Остання — гордість і ганьба верховинців. Та, може, ганьба не тільки верховинців, а й деяких товаришів з Івано-Франківська, республіканських організацій.

Це та турбаза, палі під яку забили ще в 1968 році, а даху і досі нема. Одне слово, довгобуд. Отож ні в цьому, ні в наступному році, верховинці туристів на цій базі, мабуть, не зустрічатимуть...

...А втім, якщо ви захочете приїхати у Верховину, радимо вам це зробити восени. По-перше, у Карпатах ходить золота осінь, по-друге, в готелі «Вечірні Карпати» буде ще тепло (чого взимку не буває) і, по-третє, будуть ягоди, гриби, на які багаті верховинські ліси і гори. Бо що стосується харчування, то ні обідати, ні вечеряти у райцентрі не радимо. Ні в кафе «Чорногора», ні в кафе «Хвилинка», ні в їдальні «Ялинка» (директор комбінату громадського харчування В. В. Привика). Краще уже їдьте в Ільці, в ресторан «Полонина».

Якщо ви полінуєтесь проїхати отих 10 кілометрів до Ільців, то завітайте у кафе «Едельвейс» або в їдальню на лісокомбінаті. Тут значно краще. Чи це тому, що господар інший — Савчук І. І., начальник відділу робітничого постачання, чи, може, тут кухарі кваліфікованіші.

Може, трапитися й так, що, перебуваючи в горах, ви порвете взуття, одяг. Тому щиро радимо брати з собою певний резерв. Ви, звичайно, можете перемонтувати чоботи або черевики і в Верховині, але якщо знайдете шевця. Можете відремонтувати й годинника, але якщо натрапите на майстра. Якщо ж ви розраховуватимете на виробничу дільницю Коломийського міжрайпобуткомбінату (директор А. Білоцький), то знову помилитеся. Вона тут працює так само, як зіпсований годинник чи як окремі ларки та магазини, двері котрих продавці відкривають коли їм заманеться.

Зачіски робіть похідні. Особливо це стосується жінок. У Верховині перукарні є, а зачісок робити нікому: немає майстрів.

Не везіть у Верховину книжок. Тут гарна книгарня, широкий вибір прози і поезії. Прихопіть краще ліхтарі. По-перше, може трапитися так, що на окремих стовпах перегорять лампочки. Знайте, ніякий «дядя» з комбінату комунальних підприємств за дві-три ночі їх не вкрутить (начальник комбінату Б. В. Чукор). По-друге, мандруючи вночі (до речі, вночі у Карпатах особливо гарно) по райцентру, можете поламати не тільки ноги, а й скрутити собі шию, якщо попадете в одну з ям, за які у Верховині відповідає шляхова ремонтно-будівельна бригада, де начальником Б. В. Файт. Верховинці кажуть: про ті ями знають тільки двоє: господь бог і Файт. Але щодо Файта, то ми особисто дуже сумніваємось. Він, очевидно, про них нічого не знає.

Якщо вам заманеться відвідати Верховину навесні, після того, як зійдуть сніги і з'являться мухи, радимо одразу ж забиратися в гори — не залишатися в райцентрі. І особливо обминати вулицю Франка, що тягнеться уздовж Чорного Черемоша. Тут кожний кущ служить деяким верховинцям за вигрібну яму, в яку скидаються всілякі домашні відходи. Одна різниця: з ями те сміття вигребти ще можна, а от із кущів — навіть санепідемстанції не під силу.

Чорний Черемош рідко коли замерзає. Мабуть, тому у Верховині й досі немає нормальної лазні. Але, як не дивно, ніде не зафіксовано й жодного гуртка місцевих моржів. Хоча стати моржем у Верховині легко. Загартування тут проводять з ясельного віку. Узимку в дитячому садку-яслах «Сонечко» не більше десяти градусів тепла.

Коли проходиш райцентром, то весь час не полишає думка, що голова селищної Ради Прокопишин Юрій Петрович — олімпієць. Принаймні, за своїм характером. Він спокійно дивиться, як ламаючи огорожу, проїжджають місцеві лихачі через стадіон на конях, автомашинах, тракторах. Спокійно дивиться на те, що над самісіньким Черемошем — ні бордюрів, ні стовпчиків-дороговказів. А на подвір'ях окремих організацій і установ — сміття, мотлох, труби, інший непотріб. Враження таке, що все це залишилося після якогось буреломy.

Двори, як бачимо, тут не пустують. Чого не скажеш про ряд райцентрівських вітрин, де мали б висіти свіжі газети, карикатури «Сатиричного об'єктиву», об'яви, оголошення тощо. Щити є — інформації ніякої. Хочеш про щось дізнатись, повторюємо, запитай у верховинця. Він скаже!..

...І все ж, коли ви будете на Прикарпатті: у Коломиї, Косові, Яремчі, Ворохті, і не завітаєте у Верховину, вважайте, що на Прикарпатті ви не були. Вважайте, ви Прикарпаття не бачили.

З олівцем мандрували, записували і малювали О. ЧОРНОГУЗ та В. ШИРЯЄВ.

Івано-Франківська область.

Скільки коштують **три** карбованці

ГУМОРЕСКА

— Будьте уважнішим, — сказав незнайомий перехожий, простягаючи мені три карбованці.

— Ну й діла! Відколи це людям почали давати гроші тільки за те, щоб вони стали уважнішими? — відказав я, міряючи поглядом перехожого з троячкою в руці.

— Але ж це ваші гроші. Я на власні очі бачив, як вони випали у вас із кишені, коли ви діставали хусточку.

— Дякую. Дуже дякую.

— Нема за що.

— Як це — «нема за що»? Ви справжня людина.

— На моєму місці так вчинив би кожен.

— Не знаю, як вчинив би на вашому місці кожен, але особисто ви за свій вчинок заслуговуєте на винагороду.

— Та що ви, чоловіче добрий! Облиште...

— Але ж ви дуже просто могли покласти знайдені гроші собі до кишені, і з чим би я тоді лишився? Ні, ні, я перед вами в боргу. Ходімте. І не здумайте відмовлятися. Все одно гроші пропали б.

Заходимо до буфету. Замовляємо. Потім повторюємо. Заходять кілька моїх знайомих. Не забарилися з'явитися й кілька його знайомих. І всім я розказую про благородний вчинок мого нового приятеля, про його виняткову чесність. Підіймаємо келихи на честь чесності.

...По дорозі додому перелічую гроші, що лишилися від зарплати. Нишпорю по кишенях. Ага, ось і та троячка. Разом із нею виходить сума, що дорівнює якраз половині зарплати...

Ну от, тепер і ви знаєте, скільки коштують три карбованці.

Йон ДОРДІЄВ.

З молдавської переклав Віктор Баранов.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Знову на сусідньому стадіоні пенальті б'ють.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Кажуть: «Якби знав, де впадеш, то постелив би соломи».

А. Ф. Трофимов міг здогадатися, де падатиме, коли брав на посаду бухгалтера свою куму Л. І. Скляр. А працював А. Ф. Трофимов начальником автоколони № 9 автобази тресту «Дніпробуд». Працював, поки водії автоколони не написали до редакції, що кума-бухгалтер усілякі махінації з державними грішми витворяє, а кум-начальник на це очі закриває. От і кум-начальник, і кума-бухгалтер вже там не працюють.

Як повідомив редакції секретар Апостолівського райкому партії Дніпропетровської області т. Подляцький, обох кумів з посад увільнено. Винні у грошових махінаціях притягнуті до кримінальної відповідальності.

ФАНТАСТИЧНА ГУМОРЕСКА

Ревнувши двигунами, тарілкоподібний літальний апарат м'яко опустився в скверику біля столика, за яким ми відпочивали з самого ранку. В повітрі гостро запахло паленими квазарами і пульсарами.

— «Риба!» — радісно вигукнув Суський, гупнувши кістяшкою доміно. Ми з Бобком ретельно підрахували очки і дружно посміялися — «риба» вийшла на нашу користь. Потім усі четверо повернули голови в бік інопланетного корабля, довкола якого вже збирався натовп.

— Мікроперекур? — запропонував я.

— Заодно поглянемо на ту штуку, що звалилася з неба, — підтримав мене Мамченя.

Ми попрямували до космічних гостей, котрі, як і всі туристи, огляд незнайомої планети розпочали з магазинів.

— Прибули до нас без скафандрів, — зауважив Мамченя.

— Неодмінно занесуть нам своїх мікробів, — приєднався до гурту Суський.

— Земляни, не бійтеся, — з помітним космічним акцентом звернувся до нас один із міжзоряних мандрівників. — Наша цивілізація давно вже покінчила в себе зі всіма хворобами, а щодо ваших бактерій... Нам не страшні не тільки вони, а й взагалі — всі шкідливі фактори, до яких чутливі ви, з вашою напрочуд відсталою цивілізацією.

— Но-но! Обережніше на поворотах! — випнув груди Суський.

— Бачили вже таких, — погрозливо зауважив Бобко, відступаючи два кроки назад.

— Свою перевагу легко можу довести, — заявив космічний гість. Він задумливо подивився на кожного з нас. Погляд його зупинився на Суському.

— Прошу стати ось тут, — вказав він пальцем на місце біля себе. Поки Суський виконував наказ, прибулець добув з кишені якийсь апарат і клацнув перемикачем. Приголомшені, ми не повірили своїм очам — перед нами стояло двоє однакових Суських. Розрізнити їх було неможливо.

— Ну, де ваш земляк? — єхидно захихотів космічний гість.

— Той, що зліва, — не зовсім впевнено мовив я.

— Навпаки, наш Суський стоїть праворуч, — заперечив мені Мамченя. Тільки Бобко промовчав. Раптом він ляснув себе по чолу і кудись побіг. За хвилину повернувся, несучи перед собою пляшку і два паперові келишки.

— Скляних не було, — пояснив він, наповнюючи келишки.

Ми уважно стежили, як близнюки Суські пили рідину. Один з них ледь помітно морщився, а другий — цідив, немов то була «Поляна квасова».

— Ось де наш чоловік, — впевнено сказав Бобко, вказуючи на того, який, хильнувши склянку, принюхувався до рукава піджака.

— Не переконливо, — заперечив космічний опонент.

— Ясніше ясного, — загомоніли ми з Мамченею. — Той, що нюхає, наш, земний, справжнісінький Суський.

— Не доведено, — вперто стояв на своєму інопланетний гість.

— Одну хвилиночку, — попросив Бобко, наповнюючи паперові келишки. І знову, як і першого разу, двійник нашого Суського випив, навіть не моргнувши. Проте витримки йому вистачило не надовго. Зненацька він густо почервонів, потім — зблід. Раптом у нього з рота шугнуло блідоголубе полум'я і він упав додолу. Космічні прибульці гуртом заходилися робити йому штучне дихання.

— Цивілізація називається, — презирливо мовив Мамченя.

— Шкідливі фактори їм не страшні, — уїдливо докинув репліку Бобко.

— Тільки відпочинок перебили, — сказав я.

Ми повернулися і попрямували до свого столика. Позаду почулися чиїсь хапливі кроки.

— Там ще трохи залишилося в пляшці, — простягаючи паперовий келишок, наздогнав Бобка Суський. Справжній наш земляк.

П. СІДЛЕЦЬКИЙ,
інженер.

Коротко кажучи

● *Якщо хочеш підвести ближнього під монастир, зроби так, щоб ця подорож була для нього змістовною і цікавою.*

● *Хто сильний духом, а хто сильний душком.*

● *Є світочі людства, а є торшери.*

● *Кохання сліпе. На жаль, не настільки, щоб не знайти дороги до ЗАГСу.*

● *Шлюб розв'язав йому очі, але зв'язав руки.*

● *І в голубому трамваї життя дехто проїжджає «зайцем».*

● *У великих людей — велика любов, у дрібних — великий гнів.*

● *Дитинку бог дав. А аліменти хто платитиме?*

● *Графоман тішив себе думкою, що жоден з великих не написав би так, як він.*

● *Найдревніші мури — мури Бездушності.*

А. ГРИГОРЕНКО.

м. Новомосковськ.

ФЕЙЛЕТОН

ГУМОРЕСКА

Прибіг я після обідньої перерви на роботу, дивлюсь, Мокрицького ще нема, а матеріал для стінгазети готовий. Навіть віддрукував, підпис поставив і на столі залишив. Молодець Мокрицький: сказано — зроблено. Узяв я в руки аркуш із матеріалом. Шкода, заголовка не поставив Мокрицький, певно, придумати не встиг. Просив я його дати що-небудь гостре і актуальне. Адже він у нас профорг.

Читаю, стиль у Мокрицького блискучий! Стисліть — ну, просто тобі Чехов. Ще й іронія чеховська. І підтекст є. Про нашого інспектора Щиглюка пише: «дисциплінований». Ха-ха-ха! Я, знаєте, коли прочитав, то зареготав уголос. От дає Мокрицький! Справжній фейлетоніст! Хто б міг подумати! Це ж той Щиглюк, якого на робочому місці вдень із свічкою не знайдеш. А де це він зараз вештається? До речі, й Мокрицького нема, а вже пів на третю.

Далі мене ще більше розібрало від сміху: «Щиглюк — людина найстійкіших моральних переконань». Салтиков-Щедрін наш Мокрицький! Це ж треба отак про Щиглюка! А хто щодня стілець у буфеті протирає за пляшкою? Та ще у робочий час. Про кого надсилали повідомлення з витверезника?

Що? Що там? Ха-ха-ха! Не можу! Це ж Мокрицький так Щиглюка припікає вогнем сатири: «Не можна не відзначити високої активності Щиглюка у громадському житті». Оце так! Щиглюк! Та йому що не доручи — завалить. Очолював культсектор — жодного культпоходу не організував. Доручили йому роль Діда Мороза на новорічному ранку, то він у такому вигляді з'явився, що малеча хором кричала: «Бармалей!».

Регочу, сил немає стриматись, а навколо вже народ збирається. Через плече зазирають, чого це мене так трясе. І всі за животи хапаються. От так Мокрицький!

Помчав я з фейлетоном Мокрицького у коридор до стінгазети і в колонку під нашою постійною рубрикою «Сатиричним пером» пришпилив. За мною слідом пів-установи прибігло, усім цікаво, усі мало не до сліз регочуть біля газети.

Аж тут і сам Мокрицький крізь натовп пробирається. Усі йому руки тиснуть, поздоровляють. «Ви, кажуть, одразу Ільф і Петров в одній особі». Я його теж вітаю з творчим успіхом. «Геніальний, — кажу, — фейлетон утнув. Принципова ти людина, Мокрицький».

— Який ще фейлетон? — закліпав він очима.

— Як це який? — тицьнув я пальцем у стінгазету. — Ось цей. Ти писав? Тільки чому заголовок пропустив?

— Друкарка пропустила, — сказав Мокрицький. Тільки ж хіба я фейлетон писав? Це мене Щиглюк сам попросив. От я й написав. Як усім пишемо. Стандартну характеристику.

Борис ВОВК.

м. Київ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Увійшов в екстаз.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

«Уже тривалий час ми не бачимо наших керівників Грищенка А. Н. та Ленчука І. Т. Вони так захопилися будівництвом своїх власних будинків, що навіть не бувають на роботі. Якщо не вірите, перевірте і самі переконаєтесь», — писала редакції в своєму листі група робітників з райцентру Іванкова.

Перець перевірив. Переконався. І попросив прокоментувати факти Київський обком партії.

З обкому надійшли дві відповіді. Секретарі обкому тов. Ю. Соколов, а потім тов. Н. Ткаченко повідомили редакції, що дійсно заступник керуючого Іванківським райоб'єднанням «Сільгосптехніка» Грищенко А. Н. та директор заводу Ленчук І. Т. при будівництві особистих житлових будинків допустили грубі порушення встановлених норм і зловживання службовим становищем. Матеріали перевірки розглянуто на бюро Іванківського райкому партії. Рішенням бюро Грищенка А. Н. виключено з членів партії, Ленчуку І. Т. оголошено сувору догану з занесенням до облікової картки. Визнано неможливим їх подальше перебування на посадах, які вони займали.

Мал. С. СМОЛЯНИНОВА (Івано-Франківськ)

Без слів.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

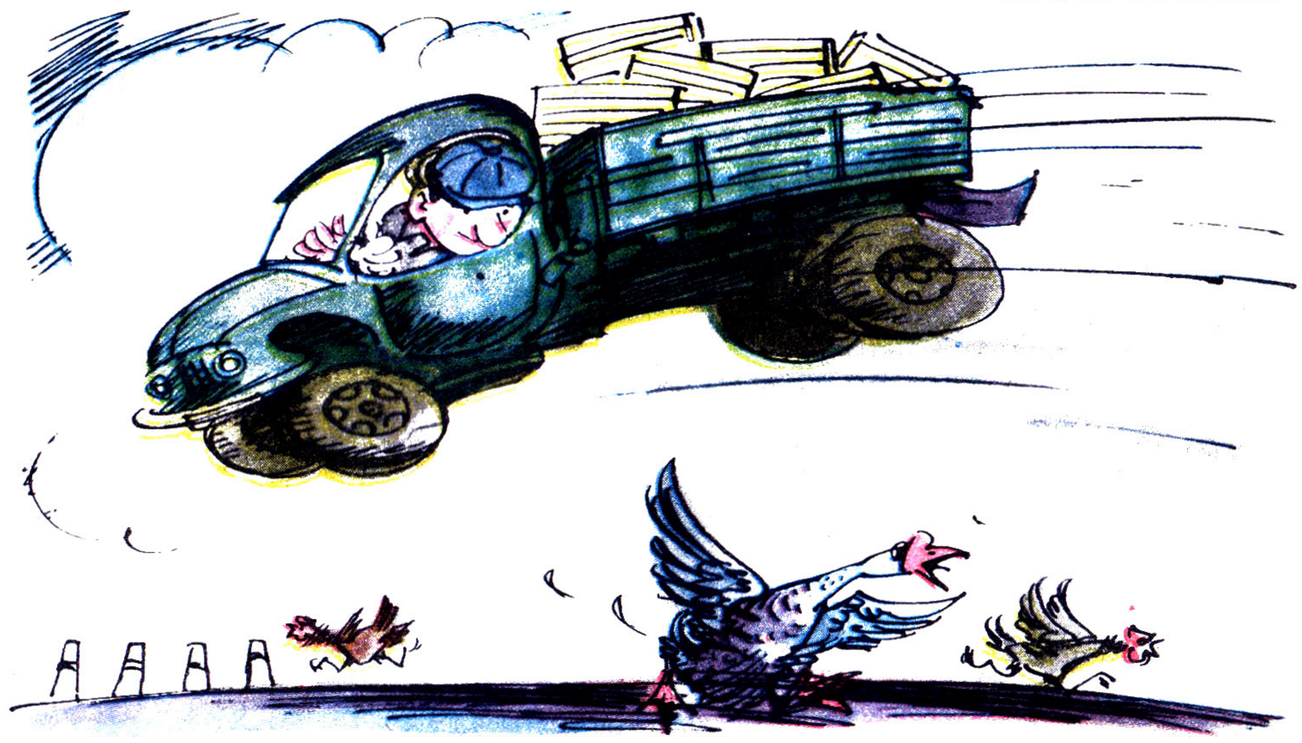

Автопілот.

ЧУДЕСА В РЕШЕТІ

СТІЛ НА МІСЦІ

Зайшов одного ранку директор Березнеговатського побуткомбінату, що на Миколаївщині, М. М. Пайкін до себе в кабінет і отетерів. Там, де стояв його письмовий стіл, було порожньо. Ні столу, ні крісла. Тільки телефон на підлозі.

— Що за жарти?! — розгнівався Михайло Мусійович і негайно викликав до себе в кабінет підлеглих.

— Де стіл? — запитав голосом, який нікому не віщував нічого хорошого.

— Не знаємо... — відповідають ті.

— А хто знає?

Хотів Михайло Мусійович стукнути по столу кулаком, щоб одним жестом навести порядок, але... стукати не було по чому.

Почувши отаку страшну історію, ми вирішили заспокоїти директора побуткомбінату. Так, мовляв, і так, не переживайте, можливо, стіл ще й знайдеться...

— Який стіл? — засміявся М. М. Пайкін.

— Та з вашого ж кабінету, кажуть, пропав...

— То люди чули дзвін, та не знали, де він. Пропав не стіл, а пральна машина «Тула». Та й та не моя, а жительки села Висунськ Людмили Костянтинівни Новицької. Вона ще восени 1975 року здала її нам на ремонт. Третій рік шукаємо і не можемо знайти... А стіл, не хвилюйтеся, на місці...

М. ВАСИЛЬЧЕНКО.

Фрази

● *Широка натура: не лізе ні в які рамки.*

● *Перед совістю був чистий: всі плями були на ній.*

● *«Найдорожче для людини — діти», — казав аліментник.*

● *Коли спадає камінь з душі, пильнуй, щоб він нікого не прибив.*

● *Його однодумцями були ті, хто взагалі нічого не думав.*

● *Цех лихоманило — давалася взнаки кипуча енергія керівника.*

● *З косметичного салону дівчина вийшла сама не своя.*

● *Хапуга заздрив уминню гусака виходити сухим із води.*

● *Його серце так переповнилось коханням, що для коханої не лишилось місця.*

Григорій АРАБХАНОВ.

м. Новомосковськ
Дніпропетровської обл.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Комірник колгоспу імені Жданова на Черкащині В. А. Шелудько любив говорити про себе, що він працює не покладаючи рук. Правда, при цьому забував додати, що руки у нього — липкі. Це й призвело до того, що з колгоспної комори зникло різних товаро-матеріальних цінностей на суму 67 тисяч карбованців. Проте правління колгоспу обмежилося тим, що звільнило з посади нечесного комірника, та на тому, як кажуть, і крапку поставило. Лист про ці та інші неподобства, які чинилися у колгоспі, надійшов до Перця.

Як повідомив голова Корсунь-Шевченківського районного комітету народного контролю М. А. Мороз, бюро райкому Компартії України розглянуло цю справу. За допущену нестачу, занедбаність обліку та зловживання службовим становищем голову колгоспу Г. Ф. Антонюка виключено з рядів КПРС і поставлено питання про звільнення його від обов'язків голови. Виключено з партії також колишнього головного бухгалтера колгоспу М. Д. Кирильця, колишнього бухгалтера матеріальних рахунків М. Я. Фесенка та голову ревізійної комісії П. М. Фесенка. Начальникові районного управління сільського господарства І. С. Литвиненку вказано на низьку якість документальних ревізій, котрі проводили працівники управління.

А останню крапку в цій історії доручено поставити органам прокуратури.

З розмахом

ГУМОРЕСКА

Директор заводу металевої стружки Зякін саме вивчав останню колонку свіжого номера газети, де було вміщено цікаву інформацію про те, як один закордонний бухгалтер подав на свою наречену до суду, бо вона спізнилася на побачення і він через це втратив дорогоцінний час, — коли у двері директорського кабінету обережно зазирнув головний технолог Колотебенько.

— Прошу пробачення, — прошелестів він. — Дозвольте на хвилиночку?

— Товаришу Колотебенько, — різко відказав директор Зякін, — ви знайомилися з моїм наказом, яким я заборонив турбувати мене під час роботи над пресою?

— Знайомився, знайомився, аякже, — закивав головою Колотебенько, — під розписку знайомився, як ви й веліли. Але я саме відносно преси, тому й насмілився...

— Якої преси? — звів брови Зякін.

— А от цієї, яку ви в руках тримаєте, — пояснив головний технолог і підступив ближче. — То ви вже читали?

— Конкретніше, — зажадав Зякін.

— Там передова... Про нас згадують... Дозвольте? — Колотебенько граціозно, двома пальцями взяв газету. — Ось. «Економію ресурсів — під постійний контроль». Так... Ага: «... і все ж деякі підприємства припускають кричущу безгосподарність. Зокрема, ...овський завод металевої стружки лише за останній рік перевитратив сто тисяч кіловат-годин електроенергії, п'ятнадцять тисяч кубометрів газу, вісімсот тонн пального. Таке ставлення до справи, яке не можна назвати інакше, ніж нехлюйством...»

— Довели! — закричав Зякін і, скочивши з крісла, забігав по кабінету. — Довели завод, працівнички! Я відчував це! Відчував, що з такими, як ви, — директор тицьнув пальцем ледь не в перенісся головного технолога, — один шлях — на засідання народного контролю! Чому не інформували про перевитрати?!

— Я інформував, — злякано відступив Колотебенько, мимоволі прикриваючись газетою. — Дві доповідні на ваше ім'я подав. Одну — на початку року, другу — місяців чотири тому...

— Треба було три подавати! Тридцять три! — гримнув Зякін. — Немає у вас наполегливості, товаришу Колотебенько, немає цілеспрямованості, почуття відповідальності за доручену справу. Ні, я таки бачу, що поки особисто не підключуся, діла не буде. Сідайте, — звелів він головному технологові. — Сідайте за стіл і пишіть: «План заходів по боротьбі за економію енергетичних ресурсів». Написали? А тепер поміркуємо, як ми поведемо цю боротьбу. Причому врахуйте, справу треба поставити широко, з розмахом, не шкодуючи ні сил, ні коштів. Отже, перше...

Уже зранку наступного дня на повну потужність запрацював створений наказом директора заводський штаб по боротьбі за економію та виявлення внутрішніх резервів, на чолі якого став головний технолог. Сам Колотебенько невтомно снував між цехами, збирав оперативні наради, передавав вказівки директора, комплектував групи виконавців окремих заходів.

Минув місяць, і складений Зякіним план був в основному втілений у життя. Біля входу на завод і поруч із кожним цехом виросли десятиметрові електрифіковані стенди, що закликали до боротьби за економію електроенергії. Для оформлення стендів було придбано півтори тисячі різнокольорових ламп. Поруч із адміністративним корпусом встановили величезну діаграму, яка показувала перспективи роботи підприємства у найближче десятиріччя за рахунок зекономлених ресурсів. Увечері та вночі діаграму освітлювали потужні прожектори.

У центрі заводського скверика знесли «Вікно сатири» і натомість спорудили елегантну вишку. Навколо неї стрічкою звивався напис: «Газ — наше багатство. Бережіть його!» Вишку вінчала бетонна чаша — на кшталт олімпійської, з якої вирувалося голубе газове полум'я. Факел запалив особисто директор Зякін під час урочистого відкриття вишки.

За спеціальним графіком по заводському подвір'ю курсували два радіофіковані агітгрузовики та чотири агітавтонавантажувачі. Встановлені на них репродуктори голосом Зякіна запрошували водіїв включитися у боротьбу за економію пального.

На даху головного корпусу було змонтовано електричне світлове табло, яке цілодобово інформувало колектив підприємства про те, що практично може дати кожна зекономлена енергоодиниця. Директор Зякін страшенно полюбив милуватися з вікна свого кабінету, як по табло безупинно рухаються літери, складаючись у слова, а ті, у свою чергу, — у речення...

Вінцем втілення в життя плану боротьби став тематичний фейєрверк, проведений на честь підбиття перших підсумків. А вони подавали надії. У паросиловому цеху — за рахунок ліквідації однієї лампочки в підсобці — вдалося добитися економії електроенергії в кількості шести кіловат-годин на місяць. У котельні ліквідували виток газу з труби, і це дало в копилку заощаджень сімнадцять кубометрів голубого палива. Стосовно ж пального, то, оскільки радіофіковані грузовики та навантажувачі загалом проходили щодня значно меншу відстань, ніж коли перевозили вантажі, то й тут намітилася реальна економія — двадцять чотири кілограми пального...

— От що таке справжній розмах, справжня цілеспрямованість і справжня ініціативність, — оптимістично сказав директор Зякін головному технологу Колотебенькові. — Запам'ятайте це. Сподіваюся, ви одержали добрий урок господарювання і зробили для себе відповідні висновки?

— Безумо... — виструнчився Колотебенько, але в цю мить світло в кабінеті блимнуло і погасло. Тут же за дверима почувся дрібний стукіт каблучків секретарки, і в напівмороку вималювалася її постать.

— Що таке? У чім справа? — невдоволено запитав директор.

— Тільки-но подзвонили з енергозбуту, — розгублено повідомила секретарка, — попередили, що відключають електрику. Сказали, в них іще такого не було, щоб один невеликий завод «з'їдав» енергії більше, ніж два металургійні гіганти...

— Чортзна-що! — гнівно вигукнув Зякін. — Це бюрократизм і сваволя! Це зловживання владою! Це антидержавна акція! Але нічого, — раптово заспокоївшись, сказав він. — Ми їм утремо носа. А тому, товаришу Колотебенько, готуйте рапорт про наші досягнення в боротьбі за економію. Хай спробує хтось зробити нам закид — тепер, коли ми розгорнули таку широку кампанію... Тільки прошу вас: проект рапорту ні в якому разі не приносьте зранку. У цей час я працюю над пресою. Пам'ятаєте мій наказ?

— Аякже, — прошелестів Колотебенько. — Під розписку знайомився...

Виходячи, він ударився об одвірок і вибачився.

— І ще одне: скажіть, нехай мені принесуть свічку! — пролунав йому навздогін голос директора.

Володимир ЧЕПІГА.

ВЕСЕЛИМ ОЛІВЦЕМ

ВАТЧЕНКО Агрипина Федосіївна,
керівник роботи по створенню комплексу Дніпропетровського історичного музею імені Яворницького,
лауреат Державної премії Української РСР імені Т. Г. Шевченка 1979 року.

Поет Любомир ДМИТЕРКО,
лауреат Державної премії Української РСР імені Т. Г. Шевченка 1979 року.

Письменник Микола ПОДОЛЯН,
лауреат Державної премії Української РСР імені Т. Г. Шевченка 1979 року.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

«Почувши, що до нашого магазину надійшло 160 пляшок мінеральної води «Куяльник», дільничний монтер Роздільнянського вузла зв'язку Волинець М. Ф. зажадав, щоб з них йому відпустили 100. На наші зауваження, що ця вода не лише йому одному потрібна, він відповів: «Або відпустите всі сто, або я вас залишу без телефону». І залишив. Рвонув телефонний апарат, і ми вже кілька місяців мучимося без телефону».

Ю. Рудованов,
завідуючий магазином № 60, с. Кошари Одеської обл.

КОРОЛЬ НА ХВИЛИНКУ

Якось на вокзалі один мій приятель, вказуючи на невеличкого кволого чоловіка, захоплено сказав:

— Ти знаєш, що це за людина?! Він може вимкнути рубильник, і на всьому вокзалі погасне світло!

Мені стало страшно. Я раптом гостро відчув, що даної миті цілком і повністю залежу від цієї людини. Раніше я дивився на електрика, як на такого, що вмикає світло. А виявляється, він може світло вимкнути. Він може зробити морок і примусити мене пересуватися навпомацки.

Мимоволі захотілося виструнчитися перед ним. Принаймні, пригостити його сигаретою. Щоб у разі чогось до мене поставився бодай хоч трохи прихильніше...

У тролейбусі я не міг позбутися відчуття повної незалежності від водія. А що, як йому раптом заманеться звернути ліворуч? Дарма що електролінія веде у напрямку мого дому. Якщо піде на принцип, він таки може крутнути кермо і в протилежний бік. А зупинитися серед дороги і оголосити, що машина далі не йде, — це йому раз плюнути. Отже, я і мій дорогоцінний час — у його руках.

Проте водій виявився досить порядною людиною. Він сумлінно курсував за належним маршрутом і тільки раз для годиться дав зрозуміти пасажирам, що вони таки справді залежать від нього.

— Задні двері відчинятися не будуть, — проголосив він несподівано на зупинці, а жінці, яка з дитиною на руках ледь встигла із задньої площадки протиснутися крізь натовп до виходу і вже з тротуару висловила своє незадоволення, докинув: — На таксі треба їхати!

У кондитерському відділі гастроному була невеличка черга. Та миловидна продавщиця явно не поспішала. Повільно зважуючи цукерки і печиво, вона розповідала подрузі-колезі драматичну історію кохання своєї сусідки.

— От я і кажу їй, — продовжувала вона свою розповідь, на кілька хвилин зовсім забувши про покупців, — кинула б ти його, щоб життя тобі не псував...

— Люба дівчинко, нам ніколи, — суворо зауважив чоловік, який стояв поперед мене.

Дівчина неквапливо закінчила розповідь про невдалу любов сусідки. І лише по тому відповіла на репліку покупця:

— Якщо, вам ніколи, підіть до іншого магазину!

Я й сам, відверто кажучи, думав про це. Але до найближчого продмагу було кілька кварталів. Та й погода була не з кращих.

— Як тобі це подобається, — апелювала продавщиця до своєї колеги, — їм ніколи! Ви ще скажіть спасибі, що я товар не йду приймати або гроші не рахую! А то зараз візьмусь вітрину викладати — дві години стоятимете!

Усі принишкли, боячись іще більше розсердити продавщицю. А раптом справді вона почне викладати вітрину або зникне «на хвилинку» в підсобці!..

Шановний читач погодиться, що вигадки в цих сценах — аніскільки. Навпаки, кожен може згадати такий колоритний епізод, на фоні якого вищеописані картинки здадуться блідими і невиразними. Скільки годин вас примушували чекати в приймальні або ж у коридорі, скільки калорій відбирала у вас зайва біганина по інстанціях, скільки нервів коштувала вам чергова дискусія з кербудом про невідремонтований дах! Скільки разів вам давали зрозуміти, що ви цілком і повністю залежні!

Що поробиш, хочеться нам чи не хочеться, але ми таки справді залежні від причин, ситуацій, обставин. А в першу чергу — від людей. Багатьох людей, багатьох професій. Ми залежимо від слюсаря-водопровідника, коли у нас раптом зіпсується кран, від майстра по ремонту взуття, коли відлетіла підошва, від кухаря й офіціанта, коли нам заманулося перекусити. Залежимо від їхньої сумлінності, порядності, доброзичливості. А коли одна з цих рис або зовсім відсутня, або ж має якісь певні дефекти, коли служба «доброго настрою» підкладає нам свинюку у вигляді хама, тоді ми дорого розплачуємося за послуги, розплачуємося, крім грошей, дорогоцінним часом і нервами.

Коли той, від кого ми залежимо, демонструє нам цю залежність надто яскраво, визивно упивається своєю хай тимчасовою, але перевагою, хочеться повернутися і піти, грюкнувши дверима. І тільки думка про те, що до найближчого магазину, майстерні, ательє — кілька добрих кварталів, що на вулиці погода не з кращих і ніякої гарантії немає, що в інших магазинах, майстернях, ательє на вас не чекає щось подібне, — тільки така думка утримує від рішучого кроку. Ми не йдемо, не грюкаємо. А це лише підливає масла у вогонь. Вогонь величності, який палає в грудях того, хто хоч на хвилинку, але відчував себе королем. Незалежно від того, де пролягає демаркаційна лінія його королівства — через канцелярію, стіл замовлень чи прилавок.

І вже, будьте певні, він доведе вам свою значимість. Хоча б тим, що чогось, а не зробить для вас: не відремонтує, не пришиє, не приготує, не обслужить.

Він може собі дозволити вимкнути вам світло, залишити вас на добу без води або ж відключити телефон на кілька місяців, як це зробив герой листа до редакції.

Цей різновид хама цілком заслуговує на ґрунтовні дослідження.

Можна довго просторікувати про причини появи цього популярного антипода нашої моралі. Можна дружно і сердито лаяти батьків, школу, громадськість, які вчасно не помітили, не зупинили, не припинили. Але будемо самокритичними, шановні читачі. Хіба не ми породили цього антипода? Своєю індиферентністю, пасивністю, небажанням втручатися. Хіба не ми, які ввечері клялися цього діла так не залишити, вранці залишили його під гаслом: «А що, мені більше всіх треба?!» Хіба не ми, стискаючи кулаки від обурення, чекаємо, поки того антипода хтось інший закличе до порядку?

А цей різновид і антипод твердо вірить у свою безкарність. І насолоджується можливістю зайвий раз показуватися перед нами, принизити нас своєю грубістю, зверхністю, зневажливістю, намагаючись таким чином довести свою значимість.

Забуваючи при цьому, що значимість людини вимірюється не тим, що вона може для нас не зробити. А тим, що вона може зробити для нас. І тим, що робить.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

Народні усмішки

ВИЯСНИЛИ...

Чоловік приходить додому під сорокаградусним кремом.

— Що, знову до чортиків нализався?! — зустрічає його дружина.

— Де чортики? — перепитує той здивовано.

— У очах твоїх світяться!

— Та які ж то чортики?— він байдуже махає рукою. — То ж ти там віддзеркалюєшся...

Надіслав Михайло ШИРОКУН.

м. Київ.

А ЩО Ж ТУТ ДИВНОГО!

Тато, повертаючись із відрядження, послав додому телеграму: «Зустрічайте». А її принесли на другий день після його приїзду.

— Та й довго вона йшла, — обурився тато.

— А що ж тут дивного, — втрутився у розмову малий Михасик. — Ти їхав, а вона йшла, тому й відстала!

Анатолій ГОРПИНИЧ.

с. Варварівка
Гуляйпільського району
Запорізької області.

ЩЕ НЕ НАВЧИЛОСЯ

На базарі, біля воза, стоїть батько з хлопчиком. Продали все, що привезли, батько добре випив...

Повз них проходить якийсь чоловік із клунком, а в ньому — порося.

— Цуценя дядько поніс, — пояснює батько синові.

Порося поворухнулося, рохнуло.

— А чому ж воно не гавкає? — допитується хлопчик.

— Ще не навчилося.

Надіслав П. ЛАВРИК.

м. Суми.

БАБА НЕ БІДНЯЧКА

Йде вулицею села бабуся, а під рукою чоботи несе.

— Чому, бабуню, босоніж ідете? — питають люди.

— Не люблю взутою ходити.

— А чоботи навіщо під рукою?

— Щоб люди не подумали, що я біднячка.

Надіслав В. КУРОЧЕНКО.

с. Пологи
Васильківського району
Київської області.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Картини з життя первісної людини

— А чого це крива так різко вниз пішла?
— Мамонтів уже перебили.

Перший витверезник.

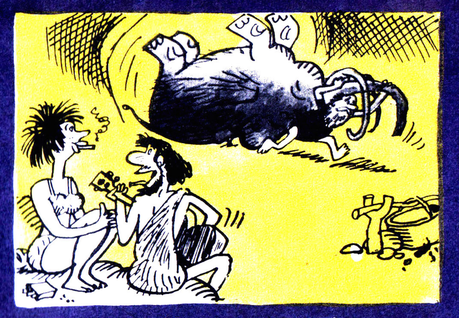

— Живемо! Предок пенсію приволік.

— Господи, і коли вже той патріархат настане?
— Кажуть, після льодовикового періоду.

Майже за Перовим.

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

ДЖМІЛЬ І СІЛЬ

Із крамниці якось Джміль
Ніс додому в торбі сіль.
Тут його зустріли Бджоли:
— Що це ти, сусіде, солиш?
Мабуть, з цукром
переплутав,
А чи з медом маєш скруту?
Джміль на те їм пробасив:
— Я б даремно не носив!
Є секрет один, сестриці:
Я придбав собі рушницю.
Раджу вам також купити,
Сіллю добре зарядити
І тримать напоготові.
Як ведмідь до меду знову
Підійде хоча б на крок —
Натискайте на курок!
Сіль його так «полоскоче»,
Що він меду не захоче!

Аркадій МУЗИЧУК.

ТУРБОТЛИВИЙ БРАТИК

— Де гасав ти, Федю? —
Каже мама грізно.
— На велосипеді
В дитсадок я їздив —
Ромчика забрав,
Щоб тебе не ждав.
Мама налякалась:
— А якби що сталось?
Ти з велосипеда
З ним упасти ж міг...
— Як?! — сміється Федя. —
Ромчик ззаду біг!

Анатолій ГАРМАТЮК.

СКОРОМОВКА

Як недільний день настав,
Йду я з Лесиком на став.
Під вербою Лесик став
І промовив: — Ось і став!

Гриць ПОНОМАРЕНКО.

ДОПОМАГАВ

— Чому не був учора ти у школі?
— Допомагав я братові Миколі.
— Що ж брат робив? — учитель знов до Вані.
— Та цілий день пролежав на дивані.

Віктор СОЛОШЕНКО.

СТРАШНИЙ ЗВІР

Ох, той Жорик! Одно забуває, як речі називаються. А коли починає пояснювати, що йому треба, то зовсім усіх з пантелику збиває.

— Лесику, — каже він, — дай мені оте, з чого зайчики робляться.

— Які зайчики? — не розуміє Лесик.

— Ну, не тільки зайчики, а лисички, і ведмедики, і колобок.

Он воно що! Це ж Жорик пластилін просить, з якого вони позавчора удвох казку «Колобок» ліпили.

Або іде Жорик з мамою до магазину, та й просить:

— Мамочко, купи оте, що в косичку заплітається.

Ви не здогадуєтесь, що це таке? А от Жорикова мама вже знає, що це — булочка-плетінка.

А одного разу розсмішив усіх Жорик. Грались діти вдома у Леся і Богдана. Жорик вийшов до передпокою, та раптом як кинеться назад у кімнату! Ручками розмахує, схвильований:

— Швидше, швидше! Там отой... що пальто їсть!

— Пальто їсть? Що ж то за звір? — здивувались діти.

— А отакий! — махає Жорик ручкою в повітрі, — він і пальто їсть, і шапки, і рукавички.

— Ой-ой-ой! — злякалась Маринка, — який звір ненажерливий! — та й заховалась під стіл.

А Лесик з Богдасиком узяли свої іграшкові пластмасові мечі та й кажуть:

— Ми того звіра зараз виженемо.

— Та ні, — каже Жорик, — не треба мечі. Його треба отак, долоньками ляснути — і все.

Вийшли діти до передпокою.

— Та де ж той звір? — дивується Богдасик.

— А он! — показав Жорик пальчиком на стелю. Дивляться діти, а там літає... маленький метелик-міль. От так звір!

Наталя КУЛИК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

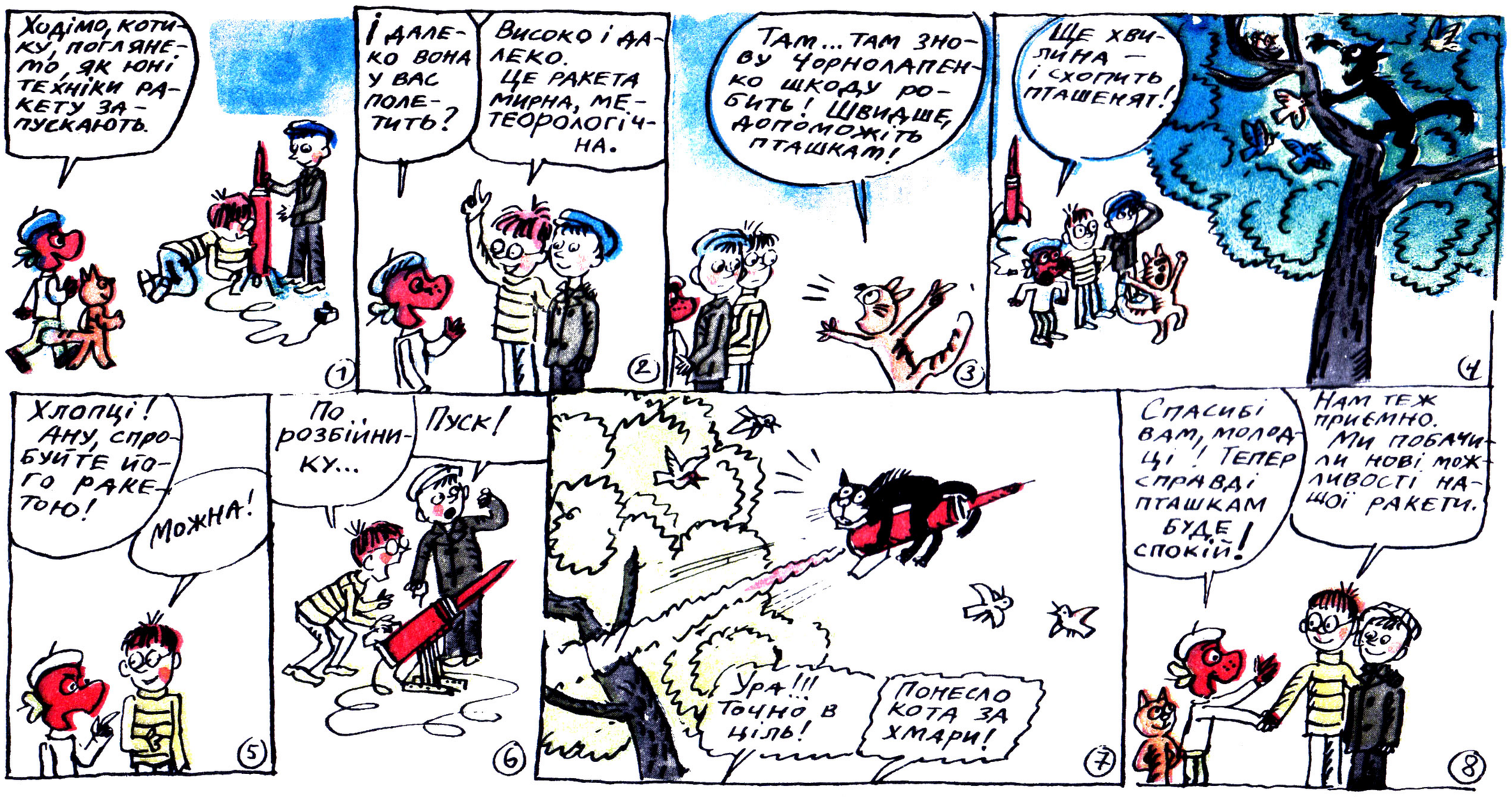

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

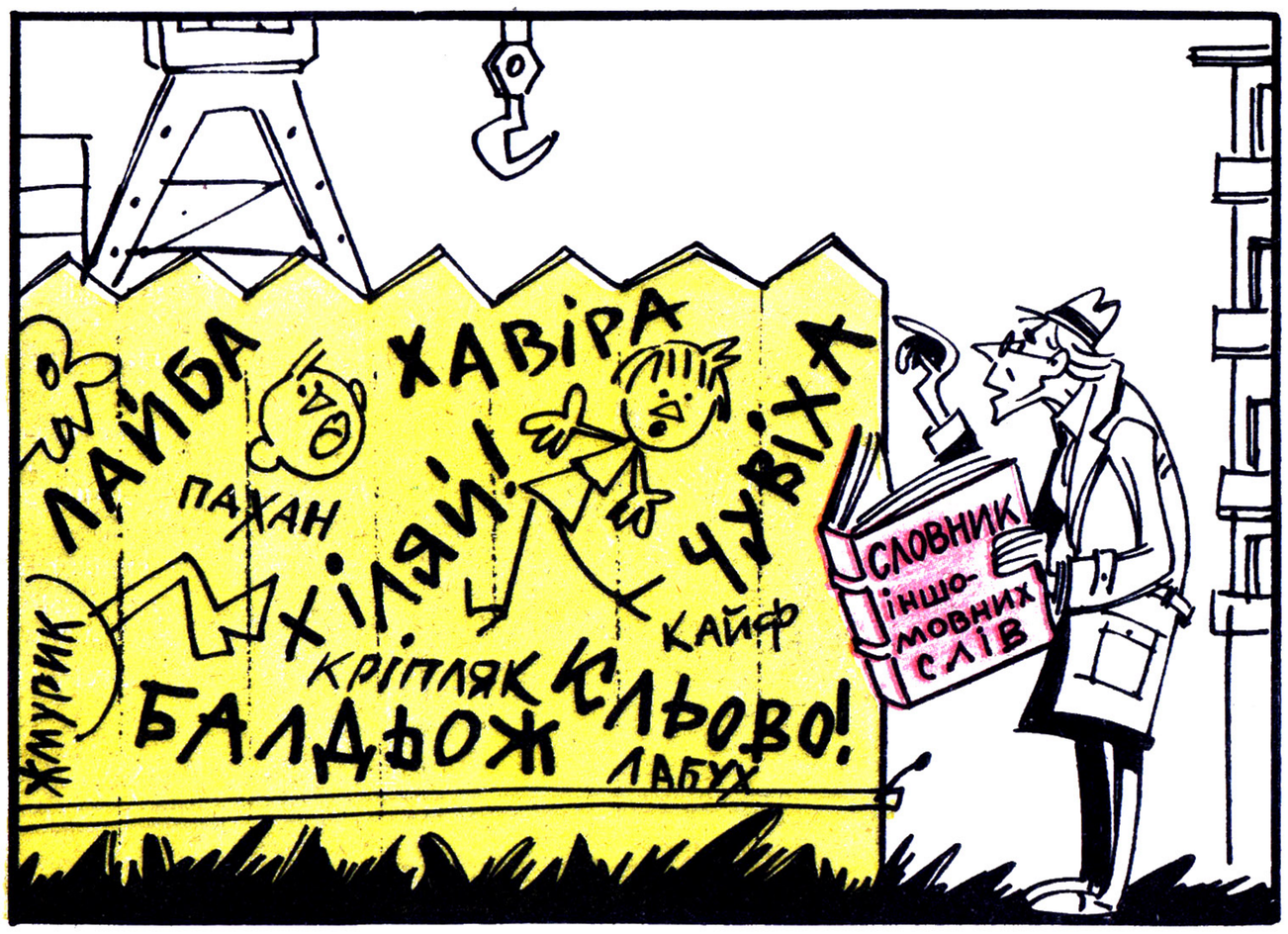

Без слів.

Літературна пародія

НЕ ЗАХОЧЕШ ГОНОРАРУ

Я ступав по ярім полі серед ночі...
...І мені по ярім полю м'яко йшлося.
І вставало з-поміж зелені колосся...
І нечутно підкрадалося до мене
Почуття незвідано-шалене...

(Ярослав ЯРОШ. Вірш «Яре поле»).

Сам не зчувся, як підкралося до мене
Почуття незвідано — шалене,
І таке на ярім полі приверзлося...
Що почав топтати я колосся.

Але не пройшов мені цей номер!
Агроном вхопив мене за комір.

«Чи оце такі, поете, всі ви?
Як ти смієш толочить посіви,
Господарству шкоди завдавати?
А ходім-но, хлопче, до сільради!

Штраф такий заплатиш там за яру,
Що не радий будеш гонорару».

В. ОЛЕКСІЄНКО.

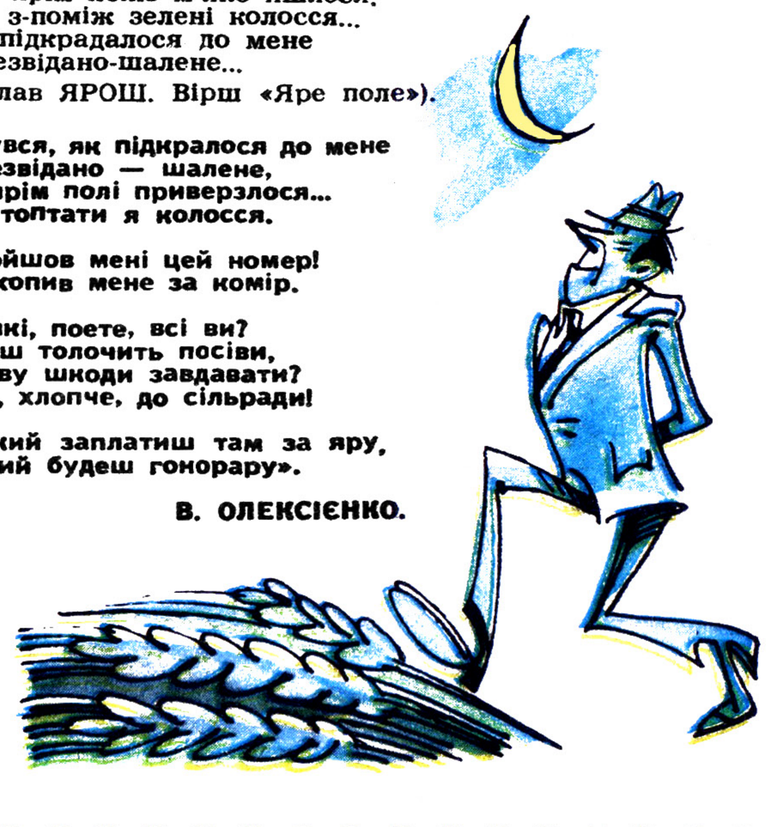

Урок принциповості

У місті Фастові розплодилася на присадибних ділянках сила-силенна гаражів. З одного боку, це ніби й добре, бо свідчить про зростання добробуту, а з іншого — так погано, що далі нікуди, бо значна частина автомобілевласників не утруднювала себе формальностями, а зводила гаражі де і як завгодно. Оскільки архітектурні смаки і можливості самовільних забудовників були різними, то й споруджені ними притулки для авто аж ніяк не поліпшували шансів Фастова у боротьбі за звання міста високої культури і зразкового благоустрою.

Фастівська міськрада начебто давно збиралася почати рішучий наступ на самовільних забудовників, але не траплялося нагоди.

— Розумієте,— пояснив мені причини пасивності виконкому його голова Анатолій Васильович Гірченко,— тут усе повинно бути за законом. А закон вимагає, щоб самовільний забудовник був спійманий на гарячому: себто ми його повинні вперше попередити ще в процесі незаконного будівництва, потім викликати на адмінкомісію і аж після цього вести мову про примусове знесення будівлі.

Та ось міськраді поталанило. Головний архітектор міста В. Акимов їхав вулицею Червоноармійською. Зліва виднівся гараж, самовільно збудований колишнім секретарем райкому партії Петросяном. Він товариша Акимова не цікавив. А справа, на садибі громадянина Жука О. Я., саме закладали фундамент такої ж споруди. Головний архітектор зупинив автомашину...

Я не буду переказувати перипетій цієї історії, скажу тільки, що завершилася вона рішенням міськради від 13 лютого 1978 року, яке зобов'язувало Фастівську рембуддільницю № 4 знести самовільно побудований гараж. Цілий рік це рішення припадало пилом, а 3 лютого цього року громадянин Жук зачув на своїй садибі команди «вір-р-а!» і «майна!», вийшов надвір і побачив, що гараж напівзруйновано, понівечено автомашину «Москвич», яка була в гаражі. Командували операцією заступник начальника міського відділу внутрішніх справ тов. Янушевський і начальник ремонтно-будівельної дільниці тов. Товстоног...

— Звичайно, товариші наламали дров,— мовив голова міськради А. В. Гірченко. — Треба було б усе робити в присутності господаря, а якщо й без нього, то відкрити ворота, вивести автомашину, винести всі речі, скласти акт, а потім уже ламати. Так ми найближчим часом і зробимо, бо громадянин Жук порушив закон, а закон один для всіх Чи, може, ви не згодні?

Я був цілком і повністю згоден зі словами Анатолія Васильовича. Але не з його вчинками. Справа в тім, що у мене в кишені лежав лист, у якому говорилося: голова міськради А. В. Гірченко звів капітальну споруду, в яку з розгону може заїхати «Волга», не на присадибній ділянці, як це зробив громадянин Жук А. О., а в центрі двору багатоповерхового житлового будинку. Цей гараж обріс, наче мохом, сараями і сарайчиками, бо за спиною голови міськради самовільні забудовники почувають себе спокійно. Окрім того, як свідчив завірений печаткою товариства «Автолюбитель» список, А. В. Гірченко — член кооперативного гаража «Автолюбитель-2», де йому виділено окремий бокс. І це, зверніть увагу, за умови, що А. В. Гірченко не мав і не має власного автотранспорту.

— Гараж у дворі комунального будинку я справді побудував,— погодився Анатолій Васильович,— а от як моє прізвище потрапило в списки членів автокооперативу, не втямлю. Певно, хтось наклеп на мене звів. Якщо не вірите — давайте запросимо сюди голову правління кооперативу Анатолія Яковича Здоровцева, основне місце роботи якого — рефрижераторне депо, і він вам підтвердить, що до кооперативу я не мав і не маю ніякого відношення.

Я поїхав у рефрижераторне депо. А. Я. Здоровцева на своєму місці не виявилося, його викликав до себе головний бухгалтер. Я розшукав кабінет головбуха. Та, видно, Здоровцев був потрібен не лише мені, бо, відчинивши двері кабінету головбуха, я мимоволі став свідком такої розмови.

— Коли той, з «Перця» приїде? — кричав у трубку Здоровцев.— Через півгодини? Гаразд, Анатолію Васильовичу, я буду на місці. Що я повинен йому сказати? Що ви заяву про вступ до кооперативу подали, але потім одразу ж і забрали її назад? Ясненько, так і скажу.

Анатолій Якович чітко виконав настанову Анатолія Васильовича. Проте документи свідчили інше: у 1975 році тоді ще заступник голови міськради А. В. Гірченко, не маючи власного автотранспорту і маючи персональний гараж у комунальному дворі, зловживши службовим становищем і подав заяву до гаражного кооперативу «Автолюбитель-2», вніс необхідну суму на будівництво.

— Скажу вам чесно,— визнав нарешті і сам Анатолій Васильович, — що було, то було: вступав я до кооперативу і будував собі другий гараж. Та як тільки довідався, що мене висувають на посаду голови, подумав: навіщо мені ця халепа? І ще в 1976 році подав заяву з проханням виключити мене з кооперативу.

І це знову була неправда. Ордер № 000126, виписаний тим же головою правління кооперативу «Автолюбитель-2» А. Я. Здоровцевим, свідчить, що 22 лютого 1977 року А. В. Гірченко одержав право на «заняття бокса № 26 в кооперативному гаражі».

До речі, знаєте, чому Анатолій Якович Здоровцев так самовіддано захищав Анатолія Васильовича Гірченка? На вулиці Горького, 15, де мешкає сам Здоровцев, майже половину присадибної ділянки займає величезний капітальний гараж на два бокси. Має Анатолій Якович бокс і в кооперативному гаражі «Автолюбитель-2». По сусідству з Анатолієм Васильовичем Гірченком, принципова позиція якого полягає в тому, що закон один для всіх.

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.

Київська область.

Вісті з того світу

НОТАТКИ ПРО ІХНІ ПОРЯДКИ

ДИВНИЙ СИМБІОЗ

Як відомо, зимові Олімпійські ігри 1980 року будуть проводитися в американському місті Лейк Плесіді (штат Нью-Йорк). Саме тут і зводиться Олімпійське селище. Обійдеться воно в 22 мільйони доларів. Левову частку цієї суми— сімнадцять мільйонів! — щедро видає зі своєї каси відомство, яке до спорту взагалі і до Олімпійських ігор зокрема аж ніякісінького відношення не має. Це — управління в'язниць штату Нью-Йорк.

Таке дивне поєднання пояснюється досить просто. Справа в тім, що коли ігри закінчаться і спортсмени роз'їдуться, в новобудови в'їдуть нові пожильці. Вірніше, вони не просто в'їдуть — їх туди привезуть під надійною охороною, бо олімпійське селище буде переобладнано під новий тюремний комплекс штату Нью-Йорк.

Не беремося гадати, як цей спортивно-тюремний симбіоз вплине на досягнення олімпійців, а от тому управлінню він піде на користь: розщедрившись на 17 мільйонів, воно запопаде до рук будівлі вартістю у 22 мільйони. Значить, і 5 мільйончиків завдяки спортові заощадить, і клопотів із власним будівництвом не знатиме. А нові в'язниці у Сполучених Штатах до зарізу потрібні, бо злочинність тут росте — як на дріжджах...

До речі, цей факт влучно прокоментувала газета «Дейлі уорлд». У Москві, зазначає вона, Олімпійське селище наперед розраховують спорудити як майбутні житла для людей, як готелі для гостей столиці. А в Сполучених Штатах Олімпійські ігри мають прислужитися збільшенню числа в'язниць. Кожен про своє дбає...

ЦІЛКОМ ЛЕГАЛЬНО

У «старій, добропорядній» Англії начебто нема спеціальних шкіл для злочинців, де б їх навчали, скажімо, виготовляти саморобні бомби чи компонувати з різних хімічних реактивів смертельні гази. В кожному разі, якби комусь спало на думку запитати про це відповідних англійських урядовців, то, напевне, їх навіть саме таке запитання обурило б.

І все-таки щось дуже подібне до цього в Англії є. І дехто вже скористався досить приступною можливістю набути відповідних знань.

От якось у Лондоні застукали двох молодиків, які — звісно, не заради невинного фейєрверка — прилаштовували саморобну бомбу під ювелірний магазин; іншого разу поліція натрапила на злочинців, у яких знайшли... напалм власного виробництва; а то відібрала в якихось типиків посудину з отруйним газом, цілком придатним для того, щоб, при бажанні, можна було оптом кількох співвітчизників на той світ спровадити.

Але дивне не це. Значно більше здивувало поліцаїв те, що на запитання, де вони навчилися самотужки виготовляти такі штучки, спіймані на гарячому зловмисники відповідали одне й те ж: у Лондонській патентній бібліотеці...

Ця бібіліотека — старий поважний і чи й не в цілому світі знаний заклад, де зібрано описи усіляких запатентованих винаходів, ледве не з колеса починаючи. І, як виявляється, кожен, кому тільки заманеться, може тут цілком вільно ознайомитися із такими витворами людської винахідливості, які підуть зовсім не на користь його ближньому. Мало того: за якихось 10 англійських пенні можна одержати й фотокопію будь-якого патенту. Отож, хочеш собі бомбочку зліпити, на напалм, смертельний газ чи на інше щось таке розжитися, — будь ласка! Плати 10 пенні, і — все в порядку!

Так що злочинці в «старій добропорядній» Англії можуть набувати потрібних їм знань на цілком законній, як мовиться, основі. А що хтось за це може життям розплатитися, — це вже зовсім інша справа!

М. ДЯЧКО.

У країнах капіталу швидкими темпами зростає безробіття серед випускників вищих учбових закладів.
(Із газет).

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Де ти тепер працюєш?
— Як і раніше, в коледжі.
— А я вже в академії.

І СМІХ І ГРІХ

РІЗНОБІЧНИЙ ТАЛАНТ

Свого часу Д. Джей Сміт проявив здібності вояцькі — дослужився до звання полковника армії США; потім розгорнув бурхливу діяльність на ниві педагогічній: працював директором школи другого ступеня в одному з пригородів Філадельфії, а згодом одержав і вищу посаду — став «координатором для визначення шкільної політики». При цьому набув собі слави «залізної мітли», бо, наприклад, тільки з однієї школи за його наказом звільнили шістдесят учнів за «кримінальну поведінку». Опріч того, він проявив ще й здібності злодійські — викрав із каси одного універмагу 53.000 доларів. Після цього став уже арештантом.

ПОПЕРЕДЖЕННЯ

Синьйор Мартіні, який проживає на околиці Мілана, вмістив у газеті таке оголошення: «Біля мого будинку стоїть старе дерево, яке намагалися повалити вже дванадцять автомобілів. Якщо й тринадцятий хоче зробити таку спробу, то він повинен поспішати, бо наступного тижня це дерево буде зрізане».

НЕ ЗРОЗУМІЛИ ПАТРІОТИЗМУ...

Тепер уже колишня іранська шахиня бідкається на сторінках західнонімецької газети «Більд»: «Люди кажуть, що ми багаті, що ми злочинці. Це неправда. Якщо я одягала дорогі плаття і намиста з коштовними каменями, то тільки тому, що сподівалася: люди будуть гордитися Іраном, побачивши свою королеву у таких шатах»

І ТУТ СТАНДАРТ

На думку фахівців страхувальної справи, американці зовсім позбавлені уяви і фантазії. Якщо американський водій потрапить у автомобільну аварію через власну необачність, він усе одно робить спробу отримати страхову компенсацію і при цьому переважно висуває приблизно таку причину аварії: «Я повільно їхав своїм автомобілем. І раптом невідомо звідки з'явився невідомий автомобіль, обдер фару й бік мого автомобіля і зник так же швидко невідомо куди...». За останній рік тільки один водій придумав свіжу і відносно правдоподібну відбреханку: «Коли я виїхав на перехрестя, з асфальту піднялася зграя голубів і закрила мені видимість».

Мал. В. ГОРБАЧОВА

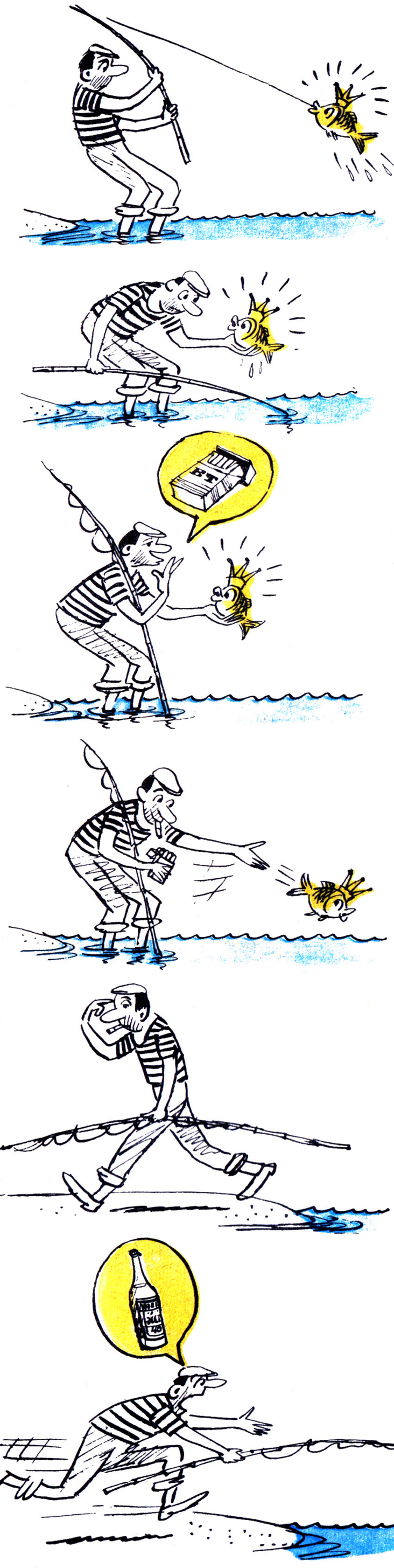

Новий варіант казки про рибака і рибку.

Вільям ЛІГОСТОВ

МОНОЛОГ

одного молодого і вкрай зденервованого киянина, якому, бачите, дуже-дуже погано живеться

В Боготі — гамени, в Панамі — банани,
В Нью-Йорку — вроздріб наркотики...
А в Києві що?.. «Цвітуть каштани!..»
А я потребую екзотики.

От Чікаго узять — там скучать не дадуть
Встигай лиш хапати моменти.
На вулицю вийди вночі — приб'ють.
Гарантія — сто процентів.

А тут?.. Хоч до ранку горлань, гундось
Репертуар гульвіси —
І то пощастить, як зустрінеться хтось,
«Ліхтаря» під око підвісить.

Хіба це місто? Агро-пром-вінегрет!
Для пенсіонерів заводь тиха.
От і нудьгуємо — я і Кет,
Майже законна моя чувиха.

О! Хтось шкребеться біля дверей.
Встань, відчини. Ну, кому сказано?!.
Ха! Так і знав! Знову старлей,
Дільничний уповноважений.

Ну ж і зануда! Ну ж і тупак!
І хто його просить, питається?..
Другий рік не відстане ніяк —
Влаштувать на роботу мене намагається.

А т а м не так. Там людина сама
Роботи шукає, наставивши вуха.
А їй говорять: «Роботи нема.
Гуляй, братва!» Ото житуха!..

Отак-то, старлей! Нахаб не терплю.
Чого б ото носа усюди сунуть?
«Там не сміти, туди не плюй...».
А мені хочеться плюнуть!

Ясно, старлей?! Нервовий я.
Ну, що тобі ще неясно?..
Та не може наша дружна сім'я
Працювать одночасно.

Ось уже до вечора хилиться день,
Повернуться предки з роботи до хати,
А ми на другу зміну підем —
Коктейлі в кафе смоктати...

Помиї, звичайно. Гидотний смак —
Махлюють бармени безбожно...
І отак щодня, щовечора так.
Чокнутись можна!

Ну, правильно! Ситий, одягнений я,
Все ніби в порядку — зовні.
Але ж не скотина я, не свиня —
Запити маю ще ж і духовні.

До речі, Кет, може, в кіно
Або до театру заскочимо?
Ду ю вонт? Но?..
Бач, старлей, Катерина не хоче.

Не хоче Кет марнувати час —
Хіба ж погамуєм духовну потребу?
Хіба ж у нас
Покажуть путнє що-небудь?!

Ні, не покажуть, ні, не навчать.
Діла наші, Кет, печальні.
Отак аж до пенсії будем страждать
У темноті сексуальній.

Хоч бери, — та на міст Пішохідний бігцем
І — вниз головою в дніпровські води?!.
Та куди там! — навіть на це
Немає у Києві моди!
Тьху ти!..

Мал. А. АНДРЕЄВА (Херсон)

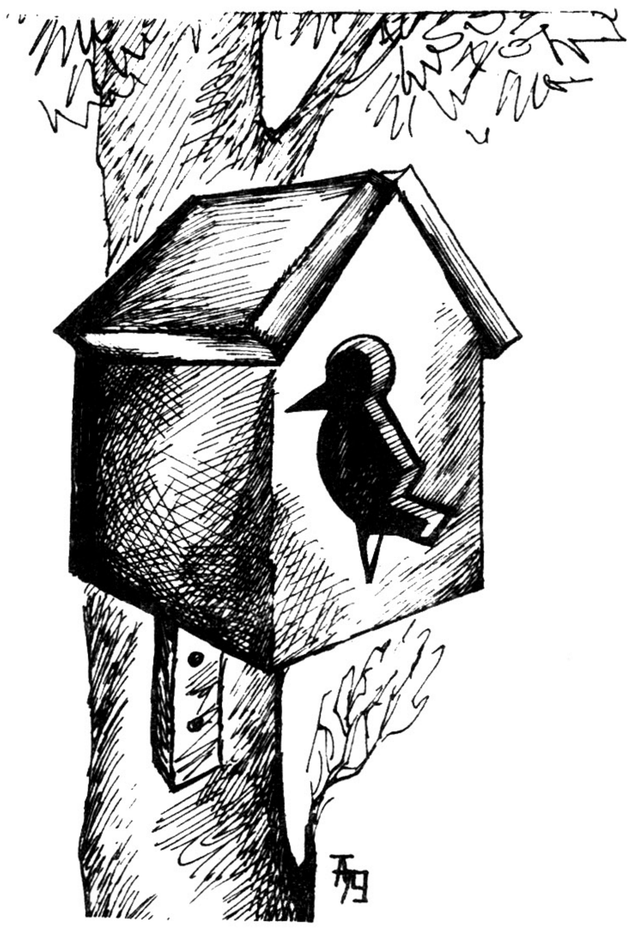

Без слів.

У світі хижаків

Дві байки

УДАВИ І КРОЛИКИ

Не бійся,—
Кролику сказав
Удав,—
Я жертви поважаю:
Цілком ковтаю.

ПАВУКИ І ОСИ

Павук Осу запрошував
У гості чемно:
— Тебе я погойдаю
в гамаку...
Оса ж йому:
— Приходь-но краще
Ти до мене,
Я дам тобі медку!

Петро БОНДАРЧУК.

м. Донецьк.

Мал. В. ОСОКІНА (Макіївка)

Без слів.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів «ДИКОБРАЗ» — Прага, «РОГАЧ» — Братіслава, «УРЗІКА» — Бухарест, «ШВЕЙЦЕР ІЛЮСТРІРТЕ» — Цюріх, «ФЮЛЕШ» — Будапешт, «НЬЮ-ЙОРКЕР» — США, «ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін.

Без слів.

Без слів.

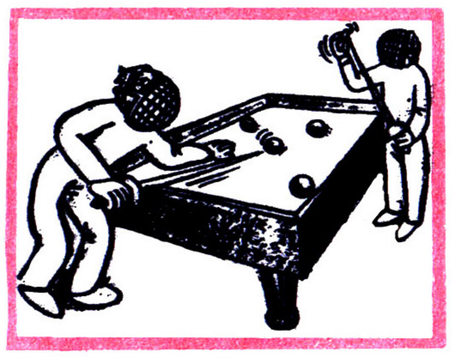

Без слів.

Без слів.

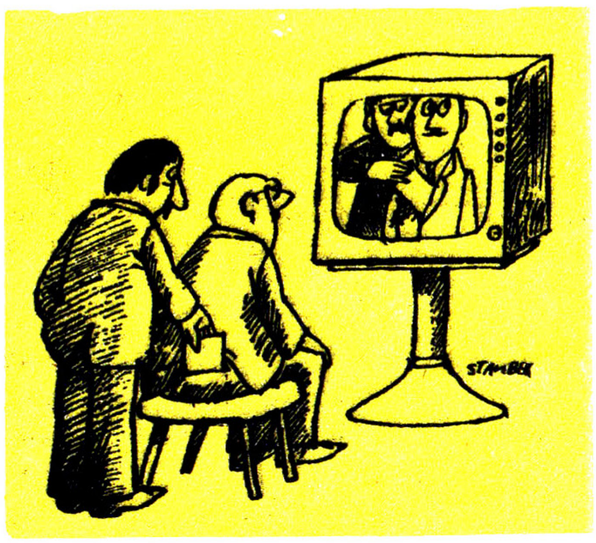

Без слів.

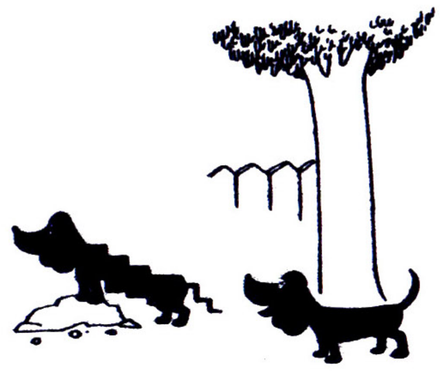

— Ти знову спав на сходах?

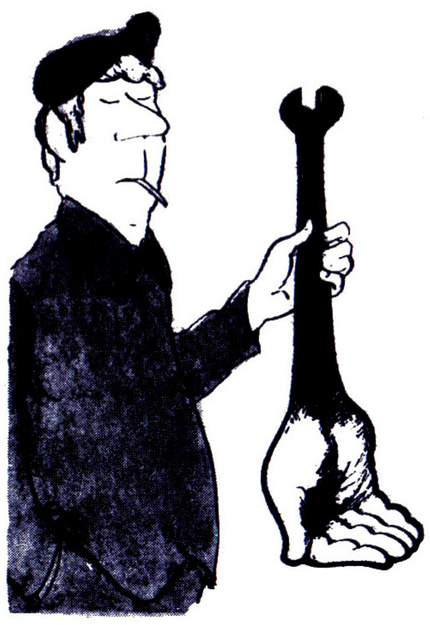

Без слів.

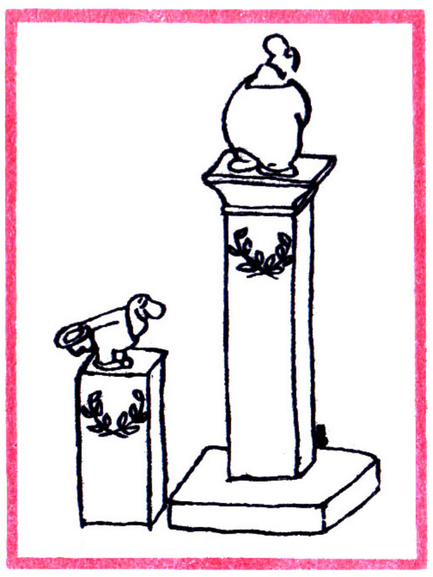

Без слів.

Без слів.

Допоможи мені у Сірка очей позичити, бо я вже не можу, як депутат, заходити в дитячі ясла нашого селища Вишневого — соромно перед працівниками і дітьми. Уяви собі, Перче, кімнату площею 10 квадратних метрів, а в ній двадцятеро малюків граються, їдять, сплять, сідають на горщики. Знають про таке становище в П'ятихатському райвиконкомі, в Дніпропетровському облвиконкомі, але нічогісінько не роблять, щоб його виправити. Наприклад, у кінці минулого року я вкотре написала в облвиконком. Звідти листа відфутболили в райвиконком. А заступник голови райвиконкому Б. І. Швець відповів мені:

«Дитячі ясла в селищі Вишневому розміщені у старій селянській глинобитній хаті, яка прийшла в аварійний стан і не відповідає абсолютно ніяким вимогам.

У сел. Вишневе нема колгоспів, радгоспів або промислових підприємств, за рахунок яких можна було б побудувати нове приміщення для дитячих ясел.

Виконком... неодноразово включав у план будівництво дитячого комбінату на 90 місць... за рахунок держкапвкладень, але цей об'єкт з плану будівництва обласними організаціями весь час викреслюється...»

Ми, Перче, й самі знаємо, які в нас ясла. А писала я, сподіваючись одержати допомогу, а не відписку.

К. КРИВОРУЧКО,
депутат Вишневської селищної Ради народних депутатів.

Друже Перче!

Якщо ти надумаєш побувати в селищі Єрки, обов'язково придбай рибальські чоботи. Тільки в них ти зможеш до нас потрапити, перейшовши убрід річку Шполку. Є, правда, ще один спосіб — переконати нашого голову селищної Ради т. Шатунова полагодити місток. Але, відверто кажучи, в цей спосіб ми не віримо, бо вже рік його переконуємо. І не лише ми. Районна газета «Авангард» ще в жовтні минулого року соромила за це т. Шатунова. Проте місток і досі не відремонтовано.

М. РАДЗИВІЛ.

смт. Єрки
Катеринопільського району
Черкаської обл.

Хочемо відкрити тобі секрет популярності швейних електромашинок Подільського механічного заводу. Річ у тім, що дуже швидко ламається голка в цій машинці, а дістати її важче, ніж знайти голку в копиці сіна. От і доводиться, замість того, щоб поміняти голку, купувати нову машинку. Нашій станції технічного обслуговування автомобілів така машинка необхідна для ремонту сидінь. Придбали ми її і в перший же день роботи зламалася голка. Куди ми тільки не зверталися — відповідь одна: «Голок немає». І треба нашій станції знову витрачати кругленьку суму на купівлю нової машинки.

Якщо працівники підприємства не розуміють азбучних істин, то поясни їм, Перче, що, випускаючи продукцію, треба думати не лише про план, а й про споживачів. Хіба так важко до кожної швейної машинки додавати десять — двадцять запасних голок?

Д. КОМПАНІЄЦЬ,
секретар парторганізації Ушкальської станції техобслуговування.

Верхньорогачицький район
Херсонської обл.

Якось я вирішила пофарбувати кофту і скористалася послугами комбінату побутового обслуговування в місті Новий Буг. Сказали мені:

— Приходьте в понеділок.

І от уже півроку я щопонеділка відвідую приймальний пункт. Та лише для того, щоб знову почути:

— Приходьте в понеділок.

Може ти, Перче, зможеш довідатися у працівників служби доброго настрою, який саме понеділок мався на увазі — якого місяця і якого року? Бо я, куди тільки не звертаюсь, нічого добитися не можу.

В. ПЕРЕСУНЬКО.

Миколаївська область.

perec-ua.
perec-ua.

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Безрезультатна дискусія» — під таким заголовком у «Перці» № 18 за 1978 рік було надруковано замітку про погані житлово-комунальні умови у гуртожитку Полтавського обласного об'єднання «Сільгосптехніка».

Як повідомив редакції секретар Полтавської обласної Ради профспілок І. Д. Лущан, таке становище дійсно мало місце. Нині усі житлові кімнати обладнано столами, тумбочками, встановлено радіодинаміки. Забезпечено гуртожиток і м'яким інвентарем. На першому поверсі функціонує червоний куток на 200 місць, а на кожному поверсі, крім того, передбачено кімнати для занять, меблі для яких замовлено на Чернігівському меблевому комбінаті. Побутові кімнати обладнано прасувальними дошками, кухнями-шафами для зберігання їжі та іншим необхідним інвентарем. Вживаються заходи і до ліквідації усіх інших вказаних у замітці недоліків.

★ Дивани-ліжка виробництва Сарненської меблевої фабрики мають таку нерівну поверхню, що на них просто-таки неможливо заснути. Про це повідомлялося у замітці «І сон не бере», вміщеній у розділі «Виставка ширнетреба» (№ 19 журналу за минулий рік).

Голова Ровенського обласного комітету народного контролю Є. К. Заєць повідомив редакції, що виступ Перця обговорено на загальних зборах робітників Сарненської меблевої фабрики. За порушення технологічної дисципліни та безконтрольність старшим майстрам заготівельного та меблевого цехів Никитюку О. Є., Ткаленку Н. Д. та старшому майстру дільниці розкрою тканин Приступі М. М. оголошено догани. Начальника виробничо-технічного відділу Филонова А. А. і старшого майстра відділу технічного контролю Городнюка Н. П. суворо попереджено. Крім того, за випуск бракованої продукції з конкретних винуватців стягнуто 3801 крб.

★ У тому ж номері журналу в замітці «Газ — для здоров'я» писалося, що працівники Кіровоградського спеціалізованого монтажного управління № 8 тресту «Укргазкомунбуд» після прокладання газових труб по вулицях міста Олександрії тривалий час не загортають траншей.

Заступник начальника республіканського об'єднання по газопостачанню та газифікації «Укргаз» Г. В. Рубан повідомив редакції, що після виступу Перця шляхове покриття по вулицях Шевченка, Пролетарській та Червоностудентській відновлено, а вулиці Луначарського, Енгельса і 50 років Жовтня заасфальтовано.

★ Про те, як Білоцерківське ремонтно-будівельне управління (Київщина) замість вагону цементу від Криворізького цементного заводу одержало вагон мінеральних добрив, розповідалося у фейлетоні «Марка — во!» (№ 22 журналу за 1978 рік).

Як повідомив заступник голови Дніпропетровського обласного комітету народного контролю тов. А. Зарубін, матеріали перевірки по фактах, вказаних у фейлетоні, було обговорено на засіданні Криворізького міського комітету народного контролю. За відсутність належного контролю, внаслідок чого сталася ця халепа, начальнику станції Батуринської Криворізького відділення залізниці Шамраю А. Ф. оголошено сувору догану, на нього зроблено грошове нарахування. Начальнику транспортного цеху цементного заводу Найденову М. А. оголошено догану і на нього також зроблено грошове нарахування.

★ Дуже повільно будувався клуб у селі Духче Рожищенського району. Про це повідомлялося у замітці, яку було вміщено у розділі «Чи знаєте ви, що...» (№ 23 журналу за 1978 рік).

Секретар Волинського обкому Компартії України тов. О. Шваб надіслав відповідь редакції про те, що критику Перця визнано справедливою. Правління колгоспу імені Свердлова вжило необхідних заходів для завершення цього будівництва. Нині клуб уже збудовано й здано в експлуатацію.

Страшне перо не в гусака...

«В чотирьох тоді колгоспах налічувалося 415 голів великої рогатої худоби, в тому числі 113 корів, 290 свиней, 226 овець і 378 голів птиці.

Тепер на тих землях утримується 2420 голів великої рогатої худоби, в тому числі 928 корів, 495 свиней, 2080 голів птиці».

(З газети «Ленінський шлях»).

Надіслав Ф. ДАВИДЕЦЬ.

* * *

«Причина нещасного випадку: слабкий контроль за навантаженням потерпівшого».

(З акта).

Надіслав В. ДОВГАЛЮК.

* * *

«АКТ
о поведеніі кобили в хазяйстві

Складений цей акт в тому, що кобила, одержана нами від Білорічанського радгоспу, для хазяйства непридатна, бо вона ходить вихом і на бігу веде себе непристойно. Вона п'ять разів побила голоблі, двічі вдарила мого заступника і два часа носила мене по городу как заведующого фермою».

(З акта).

Надіслала В. ПОЛТОРАДНЯ.

* * *

«Якщо людину повісити на дошку пошани вона буде задоволена».

(З протоколу зборів).

Надіслав Михайло ДЕРЕХ.

* * *

«Сьогоднішній стан наших футбольних справ радує спеціалістів і прихильників цієї гри. Особливо гостро ми відчули це минулого року у зв'язку з поразкою наших команд на різних європейських турнірах».

(З газети «Комсомольська іскра»).

Надіслав В. ДЕМЧЕНКО.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

Без слів.

Мал. Є. МИЛУТКИ

— Купіть! Свіженькі, щойно з бази.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 9(1051) (на украинском языке). Издательство «Радянська Україна»

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 02. 04. 1979 р. Підписано до друку 18. 04. 1979. БФ 12247. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Зам. 01790. Тираж 3.300.000.

© Журнал «Перець», 1979 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:
http://perec-ua.livejornal.com

Індекс 74393

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

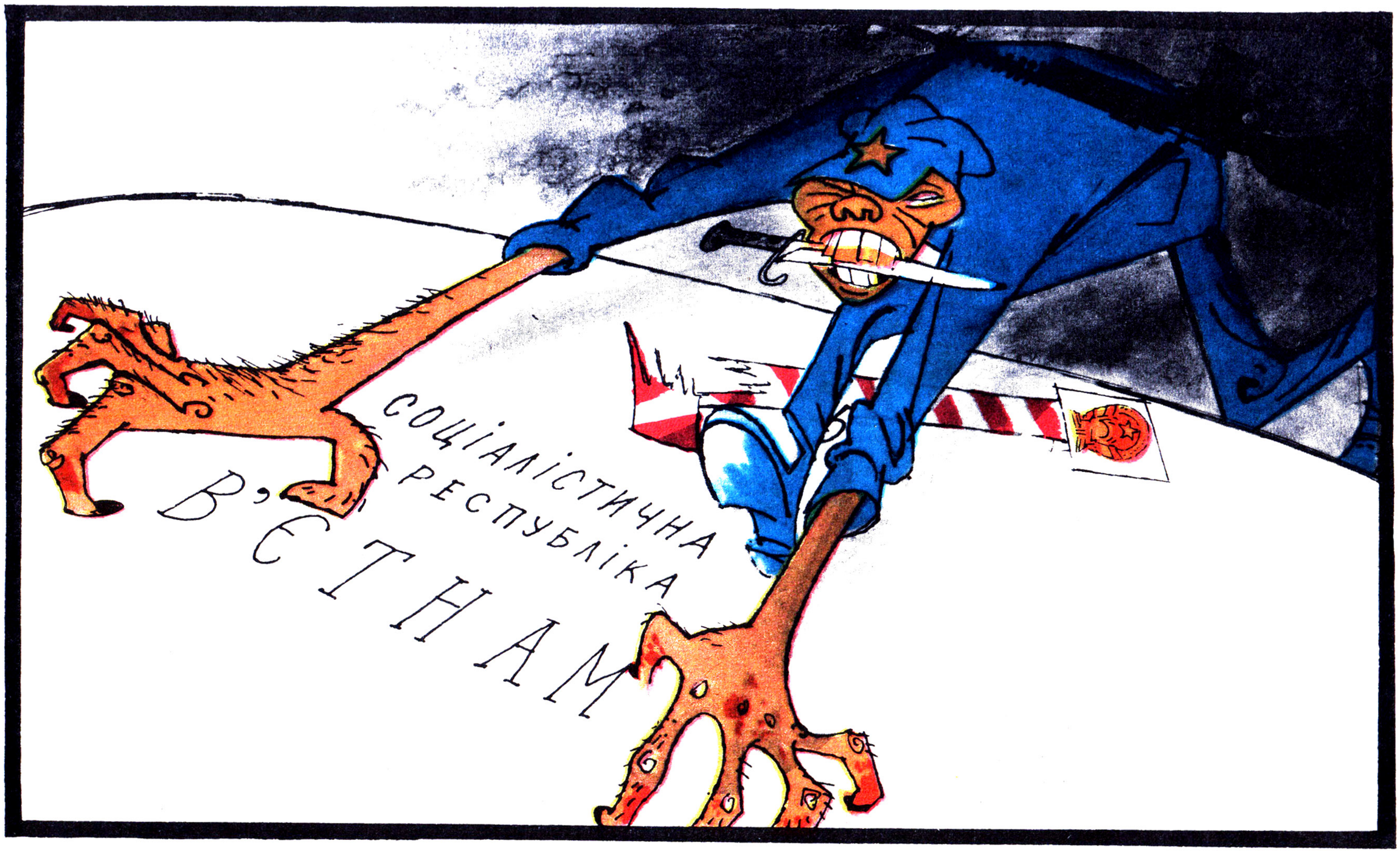

Пішов по шерсть,

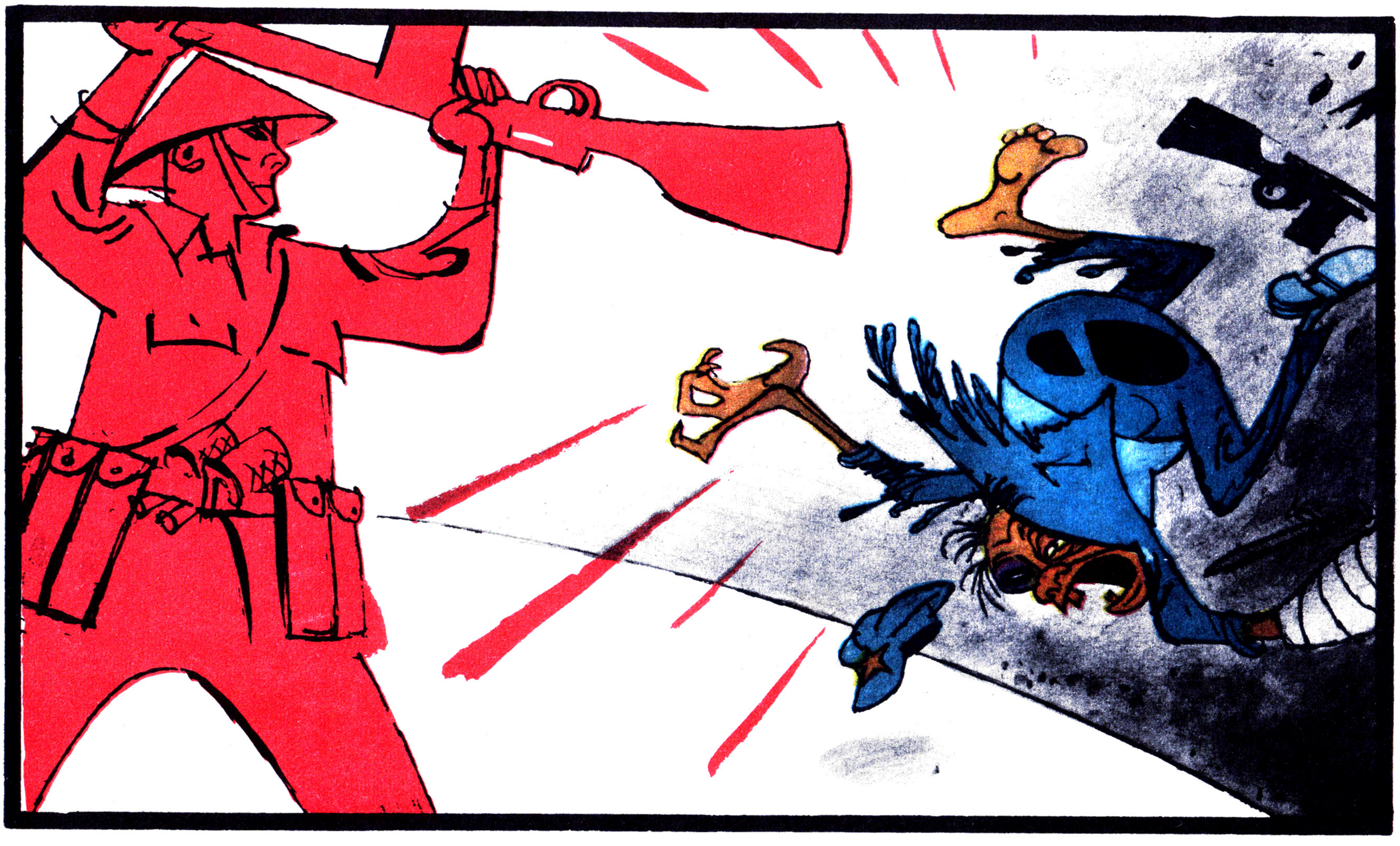

а вернувся стрижений.